

Latvijas Nacionālās frontes LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

JAUNA GRĀMATA

Sergejs
Kļučnikovs
INTUĪCIJAS
ATTĪSTĪŠANA

14 mācībstundas
intuīcijas
attīstīšanai:
atmodināšana,
attīstīšana,
lietošana

Kā atšķirt patiesību no meliem? Kā izvēlēties pareizo risinājumu? Kuri ir tavi īstie draugi, bet kuri pieder pie ienaidniekiem? Kuram cilvēkam var uzticēties, bet kuram – ne?

Kā pareizi izraudzīties dzīvesbiedru? Šādus un citādus jautājumus uzdod katrs cilvēks, bet atbildi viņš var saņemt, lietā liekot paša intuīciju. Ar intuīciju cilvēks spēj acumirkli pareizi novērtēt īstenību, viņš nojaus vai gluži precīzi paredz, kā risināsies notikumi, taču bieži vien mēs paši neuzticamies savai sirds balsij.

Intuīcija ir tā dēvētā sestā maņa, kas atšķirībā no piecām zināmajām maņām ir sava veida neiepazīta zeme. Šo spēju lielākā vai mazākā mērā visi cilvēki kādreiz ir iemantojuši, šādi tiek radīti arī lieli mākslas darbi un veikti zinātnes atklājumi.

Pazīstamais psihologs praktiķis S. Kļučnikovs savas grāmatas ievadā raksta: “Modernā zinātne vēl tikai tuvojas intuīcijas izzināšanai. Ja labi padomā – tā ir tikai aisberga virsotne. Nevienš precīzi nezina, kas slēpjas aiz tās. Vieni saka – virsapziņa, citi – Augstākie spēki, vēl citi – Dievs. Bet tostarp cilvēks ir lietojis, lieto un lieto intuīciju diendienā, visai reti uzdodot sev jautājumu – kas tā tāda un kā to labāk attīstīt.”

Jaunajā apgādā “Vieda” grāmatā “Intuīcijas attīstīšana” atradīsiet sīkas ziņas par šā noslēpumainā cilvēku psihes fenomena – intuīcijas – dabu un izpausmēm zinātniskajā un mākslinieciskajā jaunradē, mīlestībā un cilvēku savstarpējās attiecībās, biznesā un ekstremālās situācijās.

DEPUTĀTI PĀRSNIEDZ SAVAS PILNVARAS

Saruna ar Latvijas Juristu biedrības dibinātāju, atjaunoto LR Robežapsardzības spēku pirmo komandieri **Ivaru Redisonu**

SAEIMAS DEPUTĀTS – TAUTAS PILNVARNIEKS

Ivars Redisons: 11. augustā – Latvijas-Krievijas Miera līguma noslēgšanas gadadienā – daudz domāju

pieņems aizklāti no tautas, un tie stāsies spēkā momentā – tā, lai tauta nespēj atjēgties un neko iebilst.

Runā, ka “pasaules varenie” tiecas likt lietā “Ķīnas modeli” – regulēta dzimstība, slikta pārtika, liela mirstība, tautas beztiesiskums un valdošās partijas miljoniāri ar izšķērdīgu greznību.

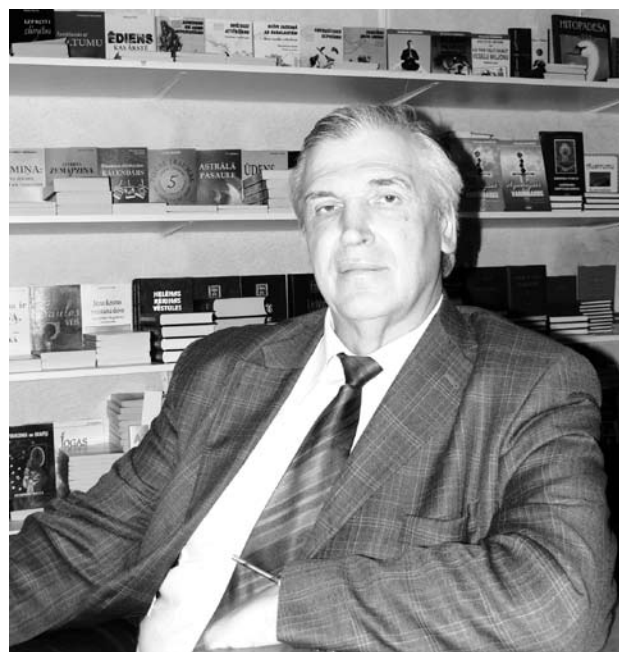
“Tāpēc, ja kaut kas nepatīk, vienmēr ir jāsaka skaidri un gaiši – nepiekrītu! Es brīnos, kāpēc latvieši noliem virtuvēs un tur mutes ciet?”

par to, cik grūti latviešiem bija izkarot valsti, bet cik gan viegli to ir pazaudēt... Kā atpazīt viltu? Jau kopš 1988. gada decembra, kad pārpildītā Zinātņu akadēmijas zālē tika dibināta Juristu biedrība ar apņēmību atjaunot tiesisku valsti, un it sevišķi no 1990. gada rudens un barikāžu laika, kad uz mani palāvās daudzi, es jutos atbildīgs, lai piepildītos tā laika domas un solījumi. Šobrīd Latvijā ar viltu ir izveidota negodīga sistēma. Daudzi slepeni pieņemti likumu grozījumi liek domāt, ka pakāpeniski tiek gatavota pāreja uz totalitārismu, kur likumus

Latvija “pasaules vareno” rokās ir poligons, kurā tiek aprobētas dažādas shēmas, pirms tās likt lietā pret citām tautām, piemēram, Francijā, Spānijā...

DDD: *Tikmēr latviešu tauta guļ dziļā miegā... Uzstājoties “TV24”, jūs pateicāt ļoti interesantu domu, ka dažkārt deputātiem par daudzām lietām nav bijis pat pilnvarojuma lemt. Kā to saprast?*

I.R.: Tā ir ļoti vienkārša lieta. Atskatoties vēsturē, kļūst saprotams, ka Civillikums nav uzrakstīts 1937. gadā, bet gan ir vairāk nekā 100 gadu senu likumu kopums. Faktiski

vecie likumi, kuri atnāca līdz neatkarīgajai Latvijai, daļēji ir ietvēruši sevi visu, kas mūsu senčiem bija svarīgs jau pirms tūkstošiem gadu. Tātad šie likumi ir sakārtoti pēc vietējām tradīcijām, protams, ar baltvācu uzslāņojumu, tomēr tie pauz to, kā dzīvojusi mūsu tauta – latvieši.

Lūk, un juridiskās lietās mums ir pazīstams tā saucamais pilnvarnieku institūts. Bet kas tad ir deputāts? Deputāts ir piln-

varnieks – nevis vienam cilvēkam, bet gan cilvēku grupai. Viņš nav barons, bet ir izvirzīts kā pārstāvis – par viņu nobalsoja. Pirms vēlēšanām katrs kandidāts paraksta programmu, kuru viņš gatavojas īstenot, iesniedz to Vēlēšanu komisijai, un cilvēki attiecīgi viņu pilnvaro izpildīt šo programmu. Tātad tam, kas nav programmā, viņam pilnvarojuma nav!

Turpinājums 4. lpp.

ABONĒŠANA! Indekss: 1164

No 1.oktobra visās Latvijas Pasta nodalās un internetā www.abone.pasts.lv ir iespējams abonēt laikrakstu “DDD” nākamajam – 2013. gadam.

Laikraksts “DDD” arī 2013. gadā iznāks divas reizes mēnesī, publicēs ziņas, pētījumus un ļoti atklātas intervijas ar sabiedrībā pazīstamām personām par vissvarīgākajiem politiskajiem, ekonomiskajiem, tiesību un kultūras jautājumiem, par attiecībām ar citām tautām un valstīm, kā arī par cilvēces turpmāko attīstību.

LATVIEŠIEM JĀJŪT RIEBUMS PRET OKUPANTIEM

Saruna ar Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētāju **Aivaru Gardu**

DDD: *Kā jūs vērtējat internetā publicēto dziesmas klipu krievu valodā “Я не лоялен!” (“Es esmu nelojāls!”), un kādu attieksmi jūs vēlētos no sabiedrības?*

Aivars Garda: Pateikšu subjektīvi. Kad skatījos šo klipu, mani uzvirmoja pretīgums pret visiem okupantiem, kolonistiem (sauciet tos, kā gribat), kas ieradusies šeit kopš 1940. gada 17. jūnija līdz 1991. gada 21. augustam, un viņu pēcnācējiem visās paaudzēs. Tagad šie pēcnācēji ir jauni puiši, kas veido

šādus naidīgus klipus, uzspļaujot mums, latviešiem. Kā jau kādreiz mūsu avīzē teicu, latviešu tautai tāpat kā ikvienam cilvēkam ir jāaug un jāattīsta sevi la-

“Šo problēmu, tēlaini izsakoties, var košļāt pa muti no vienas puses uz otru, bet, kamēr mēs viņus neizraidīsim, nekas labs nebūs.”

bās īpašības, jo tas ir mūsu dzīves mērķis, ko noteicis

Dievs. Bet mūsu tauta tagad ir apjukusi – apjukusi no bailēm. Daudzi pat neapzinās, ka viņi baidās.

Šis klips noteikti jāapskatās katram latvietim.

īpaši tie rozā, labsirdīgie bāleļiņi – remdenie, par kuriem Kristus saka: viņi tiks izsplauti. “Agni Jogas Skaldnēs” par tādiem remdenajiem ir teikts vēl bargāk: viņi ir bezgribas izdzimteņi. Tātad, cienījamie lasītāji, ja jūs redzat kaimiņu, radu vai draugu, kurš ir tādā rozā, labsirdīgs latvietītis, tad pasakiet, ka Pats Austākais viņu ir nosaucis par izdzimteni, kuram nebūs vietas pēc Viņa Atnākšanas.

Turpinājums 2. lpp.

LATVIEŠIEM JĀJŪT RIEBUMS PRET OKUPANTIEM

Turpinājums no 1. lpp.

Aivars Garda: Katram latvietim, arī glēvam, skatoties šo klipu, ir jāvēro savas emocijas. Nedrīkst pieļaut bailes. Viņi tā dzied, ka uz mirkli var pārņemt nemiers. Tādus izlecējus kā šie *repotāji* esmu jau savā bērnībā un jaunībā sastapis. Okupantu bērni vienmēr bijuši nekaunīgi, jo viņi ir vairākumā. Agresīvi, bļautīgi viņi nāk virsū, bet, kad dabū kārtīgi pa zobiem, tad nomierinās. Tagad arī katram latvietim, kurš skatās šo klipu, jāapbruojas ar drosmi, lai sašutumā nostātos pret šādu nekaunību. Aterieties, ka svēts sašutums nav naidis. Arī Kristus bija svēti sašutis par tirgotājiem templī, bet Viņš nebija pret viņiem naidīgs. Mums ir jāsaprot, ka tie cilvēki, kas dzied tajā klipā, ir mūsu tautas un valsts visniknākie ienaidnieki.

LATVIEŠIEM “PŪDERĒ SMADZENES”

Aivars Garda: Nemiet vērā, cienījamie lasītāji, vēl vienu faktu: latviešiem mēģina iestāstīt, ka ir tādi labie un sliktie okupanti. Labos vajagot atstāt, bet tikai dažus vajadzētu izraidīt. Taču padomā, kurš no tiem tā sauktajiem “labajiem” ir protestējis pret šo brutālo klipu? Dažs par labu uzskata Nīlu Ušakovu, kas manā uztverē ir īsts mūsu tautas ienaidnieks. Viņš noteikti par šo klipu zina, bet, ja stāsta, ka, nezina, tad gluži vienkārši izliekas. Nevienš no tā saucamās krievu intelligences (patiesībā Latvijā tādas nemaz nav, jo šeit ir tikai okupantu bars), nav

izteicis protestu pret šo klipu! Kāpēc klusē “Vienotībā” esošie krievi? Ja viņi būtu lojāli, manuprāt, viņiem pirmajiem vajadzētu kliegt, ka tādi klipi izsauc nacionālo naidu...

DDD: Viņi būtu vērsušies Drošības policijā, lai šādus naida kurinātājus soda.

A.G.: Jā, naida kurinātāji obligāti ir jāsoda. Mūsu *bāleliņi* tagad ir apjukuši – viņiem iestāstīts, ka vajag ar tādiem samierināties, ka viņi ir nezinā, ko darīt?! Apjukumā viņi domā, lai krievvalodīgie mēģina kaut kā dzīvot atsevišķu dzīvi. Bet atsevišķā dzīve jau īstenībā notiek – latvieši dzīvo savu, bet okupanti, kolonisti savu dzīvi. Pat politologi un politiķi oficiāli atzīst, ka okupanti un latvieši pat atpūšas atsevišķi. Dziesmu svētkus svin latvieši, nevis okupanti. Tikai Ligo svētkus, kurus atbalsta Nīls Ušakovs un kuri zaudējuši savu tradicionālo būtību, svin arī okupanti.

Mums ir jāieaudzina sevī pretīgums pret okupantiem. Mūsu vara jau no deviņdesmito gadu sākuma audzinājusi latviešus, ka vajag sadzīvot, tas esot kristīgi. Tas nav kristīgi! Kristus nekad nav mācījis sadzīvot ar tādiem ienaidniekiem kā šie, kas mūs nīst. Kristus ir aicinājis ar tādiem cīnīties – Viņš pats cīnījās. Ne velti Viņš teica, ka nācis nest zobenu, nevis mieru.

DDD: Sarmīte Ēlerte paziņo, ka šādi naida pilni, *naturalizēti* puiši mums atkal ir jāintegrē, kaut gan viņi skaidri pasaka: *es nekad neklūšu par latvieti! Viņi nemitīgi atkārt, lai “mēs neejam pie viņiem ar*

zobenu, prasot kļūt par latviešiem...”

A.G.: Lai lasītāji diskusijās uzsver, ka tas notiek tāpēc, ka nav izdarīta vienkārša lieta – nav veikta dekolonizācija, viņi nav izsūtīti ārā no mūsu zemes. Šo problēmu, tēlaini izsakoties, var košlāt pa muti no vienas puses uz otru, bet, kamēr mēs viņus neizraidīsim, nekas labs nebūs. Viņi vēlas, lai mēs kļūtu tādi kā viņi, lai ļautu viņiem un arī paši runātu krieviski. Viņi vēlas, lai mēs padarītu Latviju par caurbraucamo sētu, kur katram *mērglim* ir goda vieta.

Es metu cimdu visiem, kas ir spējīgi to pacelt, sakot, ka Latvijā nav krievu kultūras nesēju! Mums te, izskatās, ir tikai okupanti.

DDD: Tie noteikti nav krievu kultūras pārstāvji.

OKUPANTI NAV KRIEVU KULTŪRAS PĀRSTĀVJI

Aivars Garda: Ja kāds krievu kultūras nesējs būtu šeit, tad viņš noteiktu pirmais uzstātos – viņam vajadzētu drosmīgi uzstāties pret okupantiem. Tādu pašu cimdu metu arī tiem latviešiem, kuri ir tik glēvi, ka uzskata, ka mēs, Latvijas Nacionālā fronte un “DDD”, esam kaut kādi ekstrēmisti un prasām kaut ko neiespējamu. Es pat nestrīdos, tikai konstatēju faktu, ka Latvijā krievu kultūras labā visvairāk ir paveicis apgāds “Vieda”. Tieši mēs esam izdevuši latviski dižo krievu cilvēku – Helēnas Rērihas un Nikolaja Rēriha pieņemto “Dzīvās Ētikas Mācību”, esam krieviski un latviski izdevuši Rēriha darbus, Helēnas Rērihas vēstules. Ja kāds okupants pavērs muti, ka “Vieda” vai Latvijas Nacionālā fronte neko nedara krievu kultūras tuvināšanā latviešiem, tad katrs var atbildēt tieši tā, kā to tagad pateicu. Un tie ir neapstrīdami fakti, pret kuriem nav ko iebilst.

Ja kāds kaut ko pikst vai čīkst, tad tādām var pajautāt: vai esi kaut desmito daļu izdarījis no tā, ko ir izdarījusi “Vieda” un Latvijas Nacionālā fronte krievu kultūras labā? Mēs tiešām šeit popularizējam patiesu krievu kultūru.

Aivars Garda:

“Vispār latviešiem nav jābaidās, jo vēršanās pret okupantiem nav naidis. Okupanti rīkojas naidīgi, jo vēršas pret pamattautu, tātad vēršas pret likumīgiem iedzīvotājiem, bet mēs cīnāmies pret iebrucējiem.”

DDD: Šajā sakarā gribu jautāt: vai šīs bailes latviešos pret visu krievisko nav nepamatotas? Patiesībā latviešiem jau nevajadzētu baidīties no krievu kultūras, bet vajadzētu baidīties tieši no ne-kultūras. Bet latviešu apziņās valda uzskats – viss, kas krievisks, tas ir slihts.

A.G.: Es negribu šeit lietot vārdu *baidīties*. No krievu kultūras, protams, baidīties nevajag, tāpat kā nevajag baidīties no franču kultūras. Arī no ne-kultūras nevajag baidīties – pret to ir jācīnās ar drosmi. Un šādi klipi met cimdu mums, latviešiem, kas ir jāpaceļ, un kārtīgi viņiem jāatbild. Ja es būtu jaunāks, būtu mūziķis un prastu dziedāt, es obligāti izveidotu klipu un parādītu savu nostāju.

Es vēlētos, lai mūsu lasītāji iesaka visiem noskatīties šo klipu, jo latviešos ir jāaudzina riebums un pretīgums pret okupantiem, bez tā mēs viņus nedabūsim ārā. Daudzi latvieši ir slimi ar šo iztapšanu okupantiem. Ja atrodas kādi, kas var tādu muzikālu klipu uztaisīt pret okupantiem – obligāti tas ir jādara. Nevis naidu kurinošu, kā viņi to dara, bet patiesu. Vispār latviešiem nav jābaidās, jo vēršanās pret okupantiem nav naidis. Okupanti rīkojas naidīgi, jo vēršas pret pamattautu, tātad vēršas pret likumīgiem iedzīvotājiem, bet mēs cīnāmies pret iebrucējiem. Mūsu vēršanas pret ienaidnieku nekad nevar izraisīt nacionālo naidu – par to mums ir jāstāv un jākrīt. Lai arī kāda Drošības policija nāk virsū – mēs esam latvieši, mums ir tiesības paust pret okupantiem tādas uzskatus, kādus vēlamies.

BAILES PADARA CILVĒKU NOŽĒLOJAMU Nopērc savam bailīgajam kaimiņam grāmatu!

DDD: Runājot par bailēm, esam novērojuši, ka tās mēdz izpausties visdažādākās situācijās. Apgāds “Vieda” ir izdevis grāmatu “Židu karavīri Hitlera armijā”. Pat Latvijas Literatūras centra vadītājs atzina, ka cilvēki šo grāmatu

baidās pirkt. Kā jūs to skaidrotu?

Aivars Garda: Paldies par jautājumu! Atbildot uz to, var skart attiecīgus trūkumus, kas šobrīd pastāv mūsu tautā. Šī grāmata patiešām ir interesanti uzrakstīta, tajā ir daudz faktu. Daudzi arī vēlās nopirkt šo grāmatu, bet, pieejot pie grāmatu pārdevēja, viņu acīmredzot pārņem kaut kāda neveiklības sajūta: kā tad viņš prasis tādu “Židu karavīri Hitlera armijā” – ja nu pārdevēja paskatās uz viņu ne tā, ja nu vēl atpazīs viņu un nosodīs, ka viņš tādu grāmatu lasa utt. Mums bija saruna ar pārdevēju, kura strādā Saeimā esošajā grāmatu veikalā. Viņa pastāstīja, ka deputāti šo grāmatu pašķirsta, bet nepērk. Tātad pat deputātiem bail šo grāmatu pirkt – ka tikai kāds neierauga, ka viņš ir nopircis, ka tikai kādam žīdam nepastāsta, ka tur tas Jānis vai Pēteris ir nopircis tādu grāmatu, un ka tikai kāds žīds par viņu sliktu kaut ko nepadomā – nedod, Dievs! Vienīgo šīs grāmatas eksemplāru, kas tur bija, priecīgs nopirka kāds viesis, kas bija ienācis, bet nemaz nebija Saeimas deputāts. Tātad pat Saeimas deputāti ir tik glēvi!

“Ja cilvēks pārvar savas bailes, viņš iegūst pašcieņu savās acīs”

ra armijā” – ja nu pārdevēja paskatās uz viņu ne tā, ja nu vēl atpazīs viņu un nosodīs, ka viņš tādu grāmatu lasa utt. Mums bija saruna ar pārdevēju, kura strādā Saeimā esošajā grāmatu veikalā. Viņa pastāstīja, ka deputāti šo grāmatu pašķirsta, bet nepērk. Tātad pat deputātiem bail šo grāmatu pirkt – ka tikai kāds neierauga, ka viņš ir nopircis, ka tikai kādam žīdam nepastāsta, ka tur tas Jānis vai Pēteris ir nopircis tādu grāmatu, un ka tikai kāds žīds par viņu sliktu kaut ko nepadomā – nedod, Dievs! Vienīgo šīs grāmatas eksemplāru, kas tur bija, priecīgs nopirka kāds viesis, kas bija ienācis, bet nemaz nebija Saeimas deputāts. Tātad pat Saeimas deputāti ir tik glēvi!

Lai atbrīvotos no jebkādam bailēm, Dzīvā Ētika iesaka darīt tieši to, no kā ir bail. Piemēram, ja ir bailes no tumsas, tad ir jācenšas pabūt tumsā. Ja ir bailes no tumša pagraba, tad šajā tumšajā pagrabā vajag ieiet un kādu brīdi tur pabūt, lai pārliecinātos, ka tumsa neko ļaunu nedara. Un katram latvietim, kas baidās, ir sevi jāpārvar, tā būs viņa uzvara.

Ja, neskatoties uz to, ka par viņu kāds varētu ko sliktu padomāt, viņš šo grāmatu tomēr nopirks, cilvēks jutiesies gandarīts un lepins par sevi, ka ir pārvarējis savas bailes. Pazīstu kādu drosmīgu cilvēku, kuram bija radušās bailes (viņš tās gan neuzskatīja par bailēm, bet par neveiklības sajūtu) runāt ar okupantiem latviski. Ikreiz, kad kāds okupants kaut ko krieviski jautāja, viņš atbildēja krieviski un

tūdaļ pats jutās neērti, apzinoties, ka tas ir okupants... Tagad viņš ir pārvarējis šo nepilnību, bet bija nepieciešams gandrīz gads, lai tiktu vaļā no nelāgā paraduma.

Tātad, lai tiktu vaļā no dziļi mītošām bailēm, ir jāpacinās. Un, ja nu tomēr atrodas kāds drosmīgs latvietis, kurš zina, ka grāmata “Židu karavīri Hitlera armijā” viņa draugam vai kaimiņam ir vajadzīga, lai viņš viņam to nopērk.

Var jau būt, ka kaimiņš ir tik bailīgs, ka baidās atzīties pat savam kaimiņam, ka vēlas šo grāmatu lasīt – tad nu gan ir grūti izdomāt, kādā veidā viņam to uzdāvināt. Bet, ja cilvēks pats nepārvarēs šādas bailes, tad nevienš viņa vietā to neizdarīs.

Tāpat ir ar laikraksta “DDD” abonēšanu. Pazīstu kādu Helsinkī-86 dalībnieku, kura mamma gadiem ilgi baidās abonēt “DDD”. Kāpēc baidās? Tādēļ, ka pastnieks, kas nes viņai avīzes, uzzinās, nedod, Dievs, vēl kaimiņi ieraudzīs... Iedomāieties, viņas dēls ir Helsinkī-86 dalībnieks, un viņš abonē divus eksemplārus, atsūta šo avīzi arī mammai – konvertā, un tad māte ar prieku šo avīzi izlasa. Ak, latvieši! Mēs esam mūsu strēlnieku, leģionāru, nacionālo partizānu pēcteči. Esam to cilvēku pēcteči, kuri parādīja ārkārtēju drosmi un izturību. Un tagad mēs, latvieši, viņu pēcteči, izturamies tik glēvi! Viņi kapā otrādi apgrieztos, ja uzzinātu par mūsu glēvulību. Ja cilvēks pārvar savas bailes, viņš iegūst pašcieņu savās acīs. Redzēsiet paši, cienījamie lasītāji, cik tas ir patīkami, ja kaut kādā veidā sevi uzvarēsiet, pārvarot savas bailes.

Es un Līga Muzikante trijās tiesu instancēs pierādījām, ka latvieši drīkst lietot un viņiem ir jālieto vārds “žīds”, kas ir žīdu tautības apzīmējums. Mums nav jāklusās, ka kāds grib, lai viņu sauc par ebreju. Tad jau arī kāds krievs iedomāsies apvainoties, ka mēs viņu saucam par krievu, nevis par *rus-skiju*...

Intervēja Liene Apine

Я НЕ ЛОЯЛЕН! ESMU NELOJĀLS!

Interneta vietnē www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=dMQIVeVP5Eo) ievietots latviešiem naidīgs mūzikas klips “Я не лоялен!”.

Publicējam dziesmas vārdus krievu un latviešu valodā.

Tā kā teksts krievu valodā pierakstīts no internetā ievietotā klipa, pēc dzirdes, ir iespējamās neprecizitātes un kļūdas, taču tas neliedz uztvert tā būtību.

Я НЕ ЛОЯЛЕН!

Рэў! Я не лоялен
Я не лоялен этой грёбаной власти!
Также как 1/3 [...] Как же мне бесит борцы за латышского
Реально борясь как псы за кость
Видели бы их зарплаты и пособия
В итоге страдает общины обе
Ведь им хорошо лишь тогда, когда хуже нам!

Давай затынем пояса ещё туже
Всем поднять налоги
Себе поднять зарплату, переведа спонсорские доллары в латы
Нацисты у власти – в Латвии это норма
Атмосфера накалена как перед штормом
Их напрягает, то что мы не такие
Чуть что – чемодан, вокзал, Россия
Мол там мы чужие, а здесь – оккупанты
Мечтают нас всех вырезать словно гланды

Двадцать лет после развала Союза
Лишь врут и воруют, набивая пузы
Такие как мы для них лишь обуза
Балласть виде не подъёмного груза
Русский язык и братские узы
Память, совесть и честь – вот что бояться трусы
Прижав слюной и слованным поносом
Псевдо законы – палки нам в колеса
и не надейтесь – хрен мы сдадимся
мы русские – и мы этим гордимся!
Их напрягает то, что мы такие
Чуть что – чемодан, вокзал, Россия

Это подтверждение только того, что Латвия – это фашистское государство с фашисткой идеологией, с факирскими партиями и с факирскими политическими деятелями.

И вот в натуре и я натурализовался,
Но властей этой никогда в верности не клялся
Собой остался, лишь статус поменяв
И вот я ещё тот патриот не любивший компот из бальзама и шпрот.
Со мной мой народ и часть твоего
Именно того они боятся больше всего
Когда мы едины мы непобедимы
И каждое слово в цель – ни одного мимо
Ни сто человек а больше сто тысяч
Мечтает всё единство с розгами высечь
Чтобы месяц не могли сесть на жопу
За неграждан, за оккупантов и за Европу
И за двадцать лет лжи и сделок
Давно готова партия мыла и верёвок
Но только что это изменит в сознании комфорта
настоящих поколений
Им лучше лишь тогда, когда соседу хуже
И всё равно, что стоит по горло в грязной луже
Всё хорошее до фундамента разрушив
Год за годом лишь вешая лапшу на уши
Особый путь – вечная пуля против взора!
Мол такая независимость, гордость или позор
Да? Всех под одну гребёнку
Как сделать латыша из русского ребёнка
Вот что их волнует – остальное блеф!!!
Для всех лояльных этому – этот припев:

Можешь сделать морду кирпичом
Но я никогда не стану латышом
[...]

Мой ребёнок никогда не будет латышом
Ты допустил ошибку придя ко мне с мечом
Я никогда не стану латышом
Напрягись и задумайся вот о чём
Почему я никогда не стану латышом

Я не лоялен, мой голос паяльник
В ушах всех тех кто с страной управляет
Мне нету дело до правых и левых
Я за одно с тем кто вас свергнет

Не анархист, не нацист я такой же как и все
Но молчать нету сил больше
Общество шептается – только толку мало
Недостаток нала приличным делом стало

Власти лишь баснями кормят нас с тобой
По частям распродаст свое государство
Может торговать нечем кроме гражданства
Что само по себе в Латвии две на вне [...] Почему же мне не рады на Родине
Неужели все причины в моем языке?
Как по мне то проблема лишь в их голове
плюс наш дует – теперь у них проблемы две.

Я не лоялен!
Youtube.com/ZOLIKDVA

ESMU NELOJĀLS!

Rejs! Esmu nelojāls!
Esmu nelojāls šai nolādētajai valstij
Tāpat kā 1/3 [...] Kā mani kaitina cīnītāji par latvisko,
Patiesībā cīnities kā suņi par kaulu
Redzētu jūs viņu algas un pabalstus
Rezultātā cieš abas kopienas
Jo viņiem ir labi tikai tad, kad slikti mums!
Savilksim jostas vēl ciešāk
Visiem pacelsim nodokļus –
Sev paceļot algas, sponsoru dolārus vērtīsim latos.

Nacisti pie varas – tā Latvijā ir norma
Atmosfēra nokaitēta kā pirms negaisa
Viņus satrauc, ka neesam tādi
Kā kas – čemodāns, stacija, Krievija!
Tur esam svešie, bet šeit – okupanti
Ilgojas izgriezt mūs kā mandleles.

Divdesmit gadus pēc Savienības sabrukuma
Tikai melo un zog, piestūkējot vēderus
Tādi kā mēs viņiem esam tikai slogs
Balasts kā nepaceļama krava.
Krievu valoda un brālīgās saites
Atmiņas, sirdsapziņa un gods –
Lūk, no kā baidās glēvuļi.
Siekalojoties pielien un cieš no vārdu caurejas
Pseido likumi – mieti mūsu spieķos
Pat neceriet – mēs nepadosimies
Mēs esam krievi – un ar to lepojamies!
Viņus satrauc, ka neesam tādi
Kā kas – čemodāns, stacija, Krievija!

Šis ir tikai apstiprinājums, ka Latvija ir fašistiska valsts ar fašistisku ideoloģiju, fašistiskām partijām un fašistiskiem politiskiem darboņiem.
Lūk, naturāli naturalizējies,
Bet šai valstij uzticību nezvērēju
Paliku es pats, nomainot tikai statusu
Esmu joprojām tas pats patriots, kurš nemīl balzama un šprotu kompotu.
Ar mani mana tauta un daļa arī tavas
Tieši no tā viņi baidās visvairāk –
Kad esam vienoti, esam neuzvarami
Un katrs vārds trāpa mērķī – neviens garām
Ne simts cilvēku, bet vairāk nekā simts tūkstoši
Sapņo visu vienotību noslānīt ar rīkstēm
Lai mēnesi nevarētu sēdēt uz savām pakaļām
Par nepilsoniem, par okupantiem un Eiropu

Par divdesmit gadu meliem un rebēm
Jau sen gatava ziepju un virvju partija
Bet ko tas mainīs apziņās un šīs paaudzes komfortā
Viņiem tikai tad ir labi, kad kaimiņam sliktāk
Un viņiem vienalga, ka stāv līdz kaklam netīrā pelņē
Viss labais līdz pamatiem sagrauts
No gada uz gadu kar uz ausīm makaronus
Īpašais ceļš – mūžīgi tikai lodes pret skatieniem!
Kāda starpība – neatkarība, lepnums vai posts
Jā? Visi pēc viena mēra jāmēra

Kā krievu bērnu par latvieti pataisīt
Lūk, kas viņus uztrauc – viss pārējais blefs!!!
Visiem lojālajiem šis piedziedājums:

Vari purnu ar ķieģeli dauzīt
Bet es nekad nekļūšu par latvieti
[...] Mans bērns nekad nekļūs par latvieti
Esi pielāvis kļūdu, pie manis ar zobenu nākot,
Es nekad nekļūšu par latvieti!
Saspringsti un padomā, lūk, par ko
Kādēļ es nekad nekļūšu par latvieti

Esmu nelojāls, mana balss kā lodlampa
To ausīs, kuri vada šo valsti
Man vienalga par labējiem un kreisajiem
Esmu ar tiem, kuri jūs nogāzīs

Ne anarhists, ne nacists – esmu tāds kā visi
Bet klusēt vairs nav spēka
Sabiedrība sačukstas, bet jēga tam maza
Dūšas trūkums kļuvis par goda lietu.

Vara mūs tikai baro ar pasacīnām
Pa daļām izpārdodot savu valsti
Vari tirgoties ar visu, tikai ne ar pilsonību
Kas tāpat jau Latvijā ir divas [...] Kādēļ mani nepieņem dzimtenē
Vai tiešām pie vainas ir valoda?
Man šķiet, ka problēma ir viņu galvās
Tagad vēl arī mūsu duets – tagad viņiem ir divas problēmas

Esmu nelojāls!
Youtube.com/ZOLIKDVA

“SAŠĶELTĀ” SABIEDRĪBA...?

Vilnis Eisters

Šodien bieži runā par Latvijas sašķelto sabiedrību. Nevar būt sašķelts tas, kas nav bijis vesels. Kopš pašas okupācijas sākuma sabiedrība nekad nebija

vienota. Daudz krievu valodā runājošu cilvēku tika iesūtīti Latvijā, lai latviešus padarītu atkarīgus. Nāca armija, nāca čeka un nāca galvenais okupācijas režīma balsts – homo soveticus. Latvieši tikuši pazemoti, apklusināti un iebiedēti. Ieceļotāji – civilokupanti, kolonisti – par savu uzticību režīmam saņēma ar noziegumu gūtas privilēģijas. Dabūja dzīvokļus un vadošos amatus, atalgojumu un prēmijas. Aborigēniem – latviešiem – bija jāgaida un jāsamierinājās ar domu, ka paši savā zemē ir otrās šķiras ļaudis.

Turpinājums 4. lpp.

“SAŠĶELTĀ” SABIEDRĪBA...?

Turpinājums no 3. lpp.

Atbrauca asimilēti baltkrievi, ukraiņi, moldāvi, dekrētžīdi (ebreji) un citi, kam bija jau “izkastrēts” nacionālais kods, tāpēc viņus uzskatīja un uzskata par “krieviem”. Pēc Atmodas viņi pārtapa par krievvalodīgajiem.

Treknas un riebigas lamas – “ble...”, “hu...” – mētājas uz visiem tročūriem un sienām, pat kvartālu nevar noiet, lai nedzirdētu ieceļotāju jēlo valodu – valodu, kuru viņi pavisam aplami devē par “Puškina valodu”, tādā kārtā nelietīgi zaimojot krievu tautas ģeniju. Latviešu valoda tika izspiesta no sabiedriskās aprites, padarot to par virtuves un guļamistabas valodu. Latvieši redzēja savu pilnīgu bezspēcību. Milzīgā padomju okupantu taure apklusināja latviešu kokli un ganuzēna stabilitāti, latviešu nacionālo patību šie “krievi” ignorēja. Latviešu valoda paslēpās oāzēs – skolās, radošajās savienībās, teātros, literatūrā (ar okupantu cenzūru), mākslā... Pret kolonistiem, “vaņkām”, rūga sašutums, kaut arī virspusē ritēja mierīga dzīve. Čekas smagā roka pieklusināja pretrunas un saglabāja līdzenu jūras virsmu, tikmēr apakšā pārvietojās zemes slāņi, izslidēja un bezdibeņos gāzās latviešu tautas pastāvēšanas pamati. Vietā nāca alkohols un vēlreiz alkohols.

“Bīstamais kokteilis tiek saglabāts neitrālā punktā ar “demokratizācijas” hipnozes palīdzību. Skatieni kā piekalti seko grandiozām svārstām: viena neuzmanīga kustība, un līs asinis.”

Lamas, lamas un vēlreiz lamas! Civilokupanti ieradās apkalti ar smagiem propagandas pakaviem: viņiem ir pateikt, ka latvieši ir analfabēti un čukčas, plukatas, ubagi un nabagi, kapitālisma roklaizās un vergi, žīdu šāvēji, cara slepkavas, fašisti, gansi, buržuju pakalpiņi, par “atbrīvošanu” nepateicīgi parazīti, vissavienības liekēži, kuri norij “krievu” nodokļu maksātāju budžetu... Nemitīgi strādāja Kremļa āmurs, kaldams “vienotu nāciju”, kuras pamatā likts “krieviskums” un krievu valoda. Latviešiem rokās tika iespiests aizsardzības vairogs – jūs citādi nenoturēsieties, dodiet pretī! Un viņi arī deva: okupanti bija sieri, paunieki, smirdoņas, vandāļi, lopi, nekaunās, varmākas, nagu maucēji, slepkavas, izvarotāji, klaidoņi, nacionālo seju zaudējuši pūšļi, haltūristi, riļas un župas... Tie bija maigākie apzīmējumi. Tikmēr, klaudzinot milzīgo ideoloģijas sūknī, Latvijā pumpēja un pumpēja iekšā latviešu tautai bīstamos okupant-kolonistus. Vai nu vienmēr pie šī procesa bija vainojams noziedznieks Staļins?!

Tieši pēc Staļina kulta nosodišanas un “atkušņa” viss sākās. Īsais ilūziju laiks starp piecdesmit sesto un piecdesmit devīto gadu pazibēja kā kritoša zvaigzne, viešot viltus cerības. Pēc nacionālkomunistu – berklaviešu – sagrauves, komunistu galvenais gubernators Latvijā, *d-līdējs* Pelše izvērta strauju rusifikāciju un kolonizāciju. Rīga pārvērtās par pārkrievošanas gaņģi. Latviešu strādniecība bija ievērojamā mazākumā. Nonākuši Rīgā, *homo sovietikus* runāja tikai krieviski. Ierēdniecību pārlika uz krievu valodas sliedēm. Saimniecisko politiku veidoja tā, lai Latvija nonāktu pilnīgā atkarībā no okupētājvalsts materiālajiem resursiem. Republikas administrācijā iedibinājās nerakstīts likums – ja kolektīvā bija kaut viens “krievs”, kurš neprata latviski, tad visi runāja krieviski. Pārkrievošana atgādināja nemītu gu vemsanu...

Vispirms kompartijas ideologi *apvēma* savu apkārtni, kabinetus, gaiteņus, tad ar “krieviskumu” *apvēma* pilsētas, laukumus un ielas. Šlakstēja iekšā katrā dzīvoklī, kur bija televizors vai radio. Vienlaicīgi ar postošo un ārdāro efektu krieviskošana latviešos modināja arī pretestības garu. Lielkrievu šovinisma uzplūdi radīja dziļu un paliekošu (līdz

pat mūsdienām!) RIEBUMU. Starp administrāciju un tautu izpletās nepārvarama aiza, jo administrācijā esošie “latvieši” ķemojās līdzī krieviskotājiem, cits citu dēvēja vārdos un tēva vārdos, tempa vodu. Tā radās Janoviči un Fricoviči. Tikmēr okupant-kolonisti ignorēja latviešu valodu, smējās par aborigēnu nacionālajiem centieniem, pat nirdza par Dziesmu svētkiem – latviešu garīgo cietoksni. Ideologi jau tad viņiem iepotēja dziļu pārliecību, ka nākotnē Latvijā runās tikai krieviski. Viss latviskais atmirs, un šo procesu vajag pātrināt...

Savas valodas cietoksni latvietis dzīvoja, juzdamies pasargāts no ielašanās viņa garīgajā pasaulē, un tāpēc centās nerunāt Dainu valodā ar okupantiem. Okupanti uzskatīja, ka latviešu valodas kāpnes ir par stāvam, griesti par zemiem, un telpai ir slikta ventilācija. Neko nevar saprast, tāda “suņu valoda” vien ir! Nav kā univerisālā krievu valoda, kur ar “vīrietības lepnumu” var apzīmēt katru automašīnas detaļu...

Turpinājums 8. lpp.

DEPUTĀTI PĀRSNIEDZ SAVAS PILNVARAS

Turpinājums no 1. lpp.

Ivars Redisons: Arī pēc Civillikuma pilnvarnieks rīkojas pilnvaras robežās, tikai īpašos apstākļos viņš var rīkoties pilnvaras devēja interesēs, viņam tieši neuzprasot, ja uzskata, ka tas varētu būt derīgi. Bet pēc tam viņam jāsaņem apstiprinājums.

DDD: Ko tas nozīmē?

I.R.: Piemēram, ja deg jūsu māja – es kā pilnvarnieks to nodzēšu, jo uzskatu, ka rīkojos jūsu interesēs. Pēc tam izrādās, ka pielaidāt uguni speciāli, lai dabūtu apdrošināšanu, bet es to nezināju, taču uzskatīju, ka daru to jūsu interesēs. Tas ir pieļaujami. Saskaņā ar senajām tradīcijām, kādas Latvijā ir valdījušas, ir pieļaujama šāda darbība.

DDD: Tātad, ja pilnvarniekam jārikojas ātri un nav iespējas saskaņot konkrēto darbību, viņš var rīkoties tā, kā uzskata par derīgu pilnvarotāja interesēm?

I.R.: Jā. Bet pilnvarnieks arī uzņemas zaudējumu risku.

NEVIS DEMOKRĀTIJA, BET NAUDAS VARA

DDD: Daudzi likumi taču tiek pieņemti, nesaņaujot ar tautu. Tātad tie nav leģitīmi?

Ivars Redisons: Tā ir patvaļā. Pilnvarniekam ir jānododas pie pilnvaras devēja prasīt, ko un kā darīt? Nelaime ir tā, ka 80-to gadu beigās, Gorbačova laikos, par demokrātiju runāja un rakstīja, 90-to gadu sākumā par to pārtuca spriest, savukārt pēdējos 20 gadus mums nesaka neko, kā tautai rīkoties – viss tiek darīts atsevišķu grupu interesēs, noklusējot patieso informāciju. Līdz ar to šobrīd politologi, zinātnieki doktori

“Pirms vēlēšanām katrs kandidāts paraksta programmu, kuru viņš gatavoja īstenot, iesniedz to Vēlēšanu komisijai, un cilvēki attiecīgi viņu pilnvaro izpildīt šo programmu. Tātad tam, kas nav programmā, viņam pilnvarojuma nav!”

un tamlīdzīgas personas cilvēku apziņās ir nostiprinājuši melus, ka demokrātija – tās esot tiesības vienreiz četros gados aiziet un iemest biļetenu urnā, un viss, – tā, lūk, esot demokrātija.

DDD: Un vai tad nav?...?

I.R.: Nekādā gadījumā! Biļetenu urnās meta Staļina laikos, meta Hitlera laikos – vai tā bija demokrātija? Demokrātija ir ne tikai biļetenu mešana urnās, bet visu laiku konstatēšanās ar vēlētajiem

un rīkošanās viņu interesēs. Eiropā ir izstrādātas sistēmas – sējumu sējumi sarakstīti. Kaut vai tas, ja kāds izdara ko nepareizu, deputāts atkāpjas no sava amata, un vietā nāk cits.

DDD: Vai tad Eiropā deputāti brauc pie tautas, lai saskaņotu savus lēmumus?

I.R.: Jā, brauc, skaidro un apspriež.

DDD: Teorētiski pašreizējā Latvijas Republika ir 1918. gada 18. novembrī dibinātās valsts tiesiskā pēctece, taču – kā ir praktiski?

I.R. 1922. gada “Likums par Saeimas vēlēšanām” bija labs – toreiz nebija partijas, bija t.s. proporcionālā vēlēšanu sistēma un ne vārda par partijām. Piekto Saeimu arī vēlēja pēc vecajiem principiem, kad Latvijas pavalstnieks – vienalga, partejisks vai bezpartejisks – savāc vajadzīgos parakstus, iesniedz kandidātu sarakstu un piedalās vēlēšanās. Piekto Saeima šo normu mainīja, 1995. gada maijā ieviešot partiju monopolu, pazīdama: mēs te labi jūtamies, un turpmāk vēlēties tikai partijas – partijas izvirzīs kandidātus, partijas būs tās, kas nosaka, un partija būs tā, kurā būs 200 cilvēku... Lūk, šeit ir tā būtiskā atšķirība.

Padomāji – vidēji lielā uzņēmuma darbinieki, aizbraucot ar ģimenes locekļiem piknikā, arī ir kādi 200 cilvēku. Un tur tad arī rodas riebums pret partijām – pirmkārt, partiju var izveidot, ja ir nauda, otrkārt, arī mediji ir pērkami... Atbrauc uz Latviju viens kungs no Krievijas ar naudas maisu, otrs atbrauc no Amerikas ar naudas maisu, trešais kaut kur no Ziemeļiem, un diemžēl atrodas šeit visai daudz gribētāju dabūt šo naudas maisu, ar ko nopirkt medijus un iekļūt Saeimā. Mēs taču zinām,

ka ievēl tos, kurus biežāk rāda, par kuriem biežāk raksta un runā... Tā diemžēl ir patiesība.

DDD: Tātad deputātus pilnvaro nevis tauta, bet gan naudas saimnieki?

I.R.: Protams, šī nav nekāda demokrātija – šī ir naudas vara.

DDD: Tāpēc jau arī it kā ievēlētie pilnvarnieki neapspriežas ar tautu, bet klauša saviem saimniekiem...

I.R.: Jā, tāpēc var redzēt, ka pie varas esošajām partijām nav ne mazākās vēlmes kaut ko realizēt sa-

“Viņi nezina, par ko ir balsojuši! Saproiet, viņi tikai skatās uz īkšķi – turpu, šurpu...”

biedrības un tautas labā – vienīgi mantkārība, alkatība un savtīgas intereses. Tātad vēlme noturēties krēslā, lai tikai realizētu to intereses, kas devuši naudu.

PARTIJAS IR JĀSŪDZ TIESĀ!

Ivars Redisons: Tomēr tautai ir iedots kāds labs ierocis – Saeima, pati to negribot, pieņēmusi (Eiropa uzspieda!) likumu par partiju finansēšanu. Tagad visas partijas tiek apmaksātas no mūsu nodokļiem. Ja agrāk partijas naudu nesaņēma no vēlētajiem, tad tagad vēlētajiem jāmaksā, lai partijas skaidrotu, ko tās dara, ko iecerējušas – lai brauktu runāt ar cilvēkiem.

DDD: Cik mēs maksājam saviem kalpiem?

I.R.: Kopš 2012. gada 1. janvāra vēlētajiem partijām par darbu gadā maksā: “Vienotībai” – Ls 86 281; “Reformu partijai” – Ls 95 426; “VL-TB/LNNK” – Ls 63 604; “ZZS” – Ls 55 978; “Saskaņas centram” – Ls 129 965.

Papildus tam vēl 11 172 228 latus mēs maksājam Saeimas uzturēšanai, no tiem deputātu un darbinieku algām 9 115 575 latus.

Tā ir milzīga nauda! Un par šo naudu kaut kas ir arī jāizdara – nevis jātēlo kungu, bet ar cilvēkiem, ar saviem vēlētajiem, ir jārunā, jāskaidro, jāapspriežas.

DDD: Vai ir kāds mehānisms, kā panākt, lai tautas kalpi, deputāti, pildītu tautas gribu?

I.R.: Vajadzīgi nopietni juristi – partijas ir jāsudzt tiesā, lai piedzītu zaudējumus. Partijas pat savās interneta mājas lapās neskaidro, ko viņi dara, ko katras partijas deputāti ir izdarījuši, – ar vēlētajiem nerunā. Tātad naudu ir saņēmuši, bet darbu nav izpildījuši.

DDD: Viņi jums atbildēs, ka likumi tiek apspriesti komisijās, uz kurām tiek aicināti eksperti, nevalstisko organizāciju pārstāvji utt.

I.R.: Tas vēl neko nenozīmē. Mums ir kropla politiskā sistēma tādēļ, ka Sat-

versme neparedz, Saeimas Kārtības rullis neparedz, nevienš likums neparedz, bet eksistē Koalīcijas padome, kurā ir seši cilvēki – Ministru prezidents vai viņa aizvietotājs, Saeimas priekšsēdētājs un pa vienam pārstāvim no katras frakcijas, un vēl pārstāvis no t.s. neatkarīgajiem deputātiem, kuriem nav frakcijas. Koalīcijas ligums paredz, ka premjers var ierosināt apspriežamos jautājumus 8 stundas iepriekš. Iedomājieties, naktī piezvana: tā un tā – rīt mēs apspriežamies! Tad seši cilvēki nospriež un dod komandu, kā deputātiem balsot. Tas neatbilst Satversmei, ja seši cilvēki “no augšas” pasaka: Saeimai ir jābalso, lūk, šādi! Kur te ir demokrātija?

Starp citu, tas ir pat pretēji deputātu Ētikas kodeksam, kur paredzēts, ka uz deputātu nevienš nedrīkst spiest... Bet pēc balsojuma pajautāji jebkuram deputātam, par ko viņš ir nobalsojis – visbiežāk viņš to nemaz nezina! Viņi nezina, par ko ir balsojuši! Saproiet, viņi tikai skatās uz īkšķi – turpu, šurpu...

Būtībā šādā sistēmā varētu ietaupīt 11 miljonus latu – lai tad arī Koalīcijas padome rīkojas atklāti, uzņemoties visu atbildību, bet nevarīgo Saeimu aizsūta uz laukiem bezalgas atvaļinājumā.

DDD: Jūs teicāt, ka juristi varētu vērsties tiesā?

I.R.: Jā, piemēram, Rīgas apgabaltiesā prasīt zaudējuma atlīdzību no partijām par neizpildītu darbu.

DDD: Tas būtu tā kā tautas vārdā vai savā vārdā? Kas būtu prasītājs?

I.R.: Redziet, te ir tā sarežģītība, jo tiesā ir vajadzīgs, lai tev būtu tiesības prasīt. Līdz ar to, es saprotu, ka var vērsties vēlētajiem. Un nevis vēlētajiem vispār, bet tādi, kas ir iedevuši pilnvaru – citiem vārdiem, vēlētajiem apvienības, ārpus partijām esoši, dažādu uzskatu cilvēki, kuri sanāk, lai vienotos par kopīgām interesēm kādā jomā, piemēram, par sociālajām interesēm. Tāpat arī māksliniekiem, lauksaimniekiem un citiem var būt savas intereses.

Turpinājums 8. lpp.

NEVIS SAZVĒRESTĪBAS TEORIJA, BET PRAKSE

Aivara Gardas komentārs pirms publikācijas

Šajā “DDD” numurā tiek publicēts sākums Vladimira Pavlenko rakstam, kurā atspoguļoti atmaskojoši fakti par Rotšildiem un Rokfelleriem. Daudzi lasītāji atceras, ka pirms vairākiem gadiem mēs publicējām tā sauktos “Cionas gudro protokolus” jeb “Gudro stratēģiju un taktiku”, kur *gudrajie* ir paši *cionas gudrie*, bet pārējie – otrās šķiras cilvēki, kas, viņuprāt, galīgi neko neēd. Ļoti daudzi “Cionas gudro protokolus” uzskata par “sazvērestības teoriju”, bet patiesībā tā nav sazvērestības teorija, bet gan ir sazvērestība, kas tiek īstenota praksē. To mēs redzam ik uz soļa, un to saprot katrs cilvēks, kurš ir spējīgs domāt, analizēt un sintezēt. Tie, kas nav spējīgi, tie arī nesaprot “Cionas gudro protokolus”.

Vai Rotšildi un Rokfelleri pieder pie *cionas gudrajiem*? Mums šādas informācijas nav, bet viņu darbība ir pietiekami miglā tīta un viņu bagātība ir vienkārši nesamērojama ar to bagātnieku bagātību, kura izlasāma žurnāla “Forbes” bagātnieku pirmajās rindās.

Daudzi pat nespēj aptvert, cik liela ir Rotšildiem un Rokfelleriem piederībā bagātība.

Šiem cilvēkiem pieder triljoni. Atceros, Bilam Geitsam vienu gadu piederēja apmēram 40 miljardi. Tas jau arī ir daudz – apmēram, četri Latvijas valsts budžeti. Bet Rotšildiem un Rokfelleriem pieder **triljoni**. Protams, viņi darbojas slepeni.

Mēs nolēmām publicēt Vladimira Pavlenko, kas ir Ģeopolitisko problēmu akadēmijas politisko zinātni

Globālās oligarhijas globālās spēlītes jeb ROTŠILDI pret ROKFELLERIEM

Vladimirs Pavlenko

Ģeopolitisko problēmu akadēmijas politisko zinātni doktors Krievijā

30.05.2012. tika publicēta informācija par vienošanās, saskaņā ar kuru “Rothschild Investment Trust “Capital Partners”” (“RIT “CP””), kas pieder Rotšildu klanam, iegādājās ievērojamu daļu kompānijas “Rockefeller Financial services” (“RFS”), kas pārvalda Rokfelleru un citu ASV visbagātāko ģimeņu biznesu.

Lielākā daļa pasaules plašās saziņas līdzekļu šo vēsti komentēja virspusēji un visai līdzīgi. Šo komentāru būtība ir šāda: divi lielākie globālo oligarhu klanu ir noslēguši vienošanos, lai “kopīgi pretdarbotos jaunam pasaules ekonomikas krīzes vilnim”. Īstenībā šādi apgalvojumi pilnībā neatbilst reālajai situācijai.

Abu oligarhisko grupu pēdējo gadu desmitu darbības stratēģija balstījās uz principu, ko savulaik formulēja Rotšildu biogrāfs Frederiks Mortons: “Šodien ģimene cenšas panākt savu klātbūtni pasaulē – neredzamu un nedzirdamu.” Tas arī ir saprotams, jo liela un vēl jo vairāk ļoti liela nauda mīl klusumu. Un tieši šis klusums tika ļoti skaļi pārtraukts ar 30. maija paziņojumu, kas uzskatāmi parādīja šo klanu reālo ietekmi ne tikai uz globālo ekonomiku, bet arī globālo politiku.

Mūsaprāt, komentējot jauno “alianši”, finanšu

analītiķi, izskatās, gluži vienkārši ir sajaukuši vietām cēloņus ar sekām: pati vispasaules krīze ir Rotšildu un Rokfelleru darbības produkts, nevis otrādi. Turpmāk pacentīsimies izskaidrot kas tieši ir noticis.

Īsumā, šis notikums liecina, ja ne par Rokfelleru kapitulāciju Rotšildu priekšā, tad vismaz par pietiekami nopietnu savu pozīciju atdošanu gan. Lai “raktu dziļāk”, nepieciešama detalizētāka analīze ar īsu ieskatu vēsturē, citādi kaut ko saprast šodienas šo klanu spēku samērā nebūs iespējams. Tāpēc vispirms vēsture.

Nepārvaramu pretrunu mezgls starp abiem klaniem ir abi XX gadsimta pasaules kari. Turklāt abos gadījumos karus izraisīja Rokfelleri, un arī kara augļus plūca viņi.

Kad Pirmā pasaules kara gaitā kļuva skaidrs, ka Francija un Lielbritānija nespēj tikt galā ar Vāciju, bet Krievija Februāra revolūcijas dēļ vairs nav aktīva karotājvalsts, tad kā nosacījumu, lai ASV iesaistītos karā, Rokfelleri pieprasīja savas naftas impērijas “Standard Oil of New Jersey” pielaidi Rotšildu kontrolē esošajām Tuvo un Vidusaustrumu naftas atradnēm.

No 1927. gada “Standard Oil” iegūst 25% “IPC” (Irākas naftas kompānija), kas tika dibināta 1912. gadā un tolaik tika saukta par “TPC” (Turcijas naftas kompānija). Dibinot “TPC”, 50% piederēja tad pastāvošajai Osmaņu impērijai, 25% ieguva Rotšildu “Shell”, bet 25% ieguva “Deutsche Bank”,

doktors, rakstu, kurā viņš, kā pats saka, atspoguļo savu pētījumu par šo ģimeņu darbību. Lai lasītāji paši spriež, cik patiesi ir šis pētījums; mēs – “DDD” veidotāji – uzskatām, ka der ieklausīties Vladimira Pavlenko teiktajā. Tas daudziem atvērtu acis uz problēmām, kas pasaulē notiek, – uz krīzēm un citām likstām.

Krīzes kāds speciāli rada. Šiem Rotšildiem un Rokfelleriem būtu vislielākās iespējas to radīt. Starp citu, *cionas gudrie* arī apliecina, ka viņi krīzes paši rada. Krīze, kas piemēlēja mūs, kā jau rakstijām, bija pēc klasiska *cionas gudro* scenārija – ieplūdina naudu kādā valstī ar aizņēmuma palīdzību, bet tad pēkšņi aptur naudas plūsmu un vairs neaizdod. Tad izņem ārā naudu – naudas vairs nav, apķīlā cilvēku īpašumus, tādā veidā apzogot. Naudas pasaulē pietiek, lai tādas krīzes nenotiktu, bet, ja tādas notiek, tad tās ir mērķlīdzīgas radītas. Un ļoti daudzi no tā gūst peļņu, arī varu. Piemēram, apzogot latviešus, apķīlājot viņu dzīvokļus, visu mantu, tautu paverdzina.

Cionas gudrie savos protokolos neslēpj, ka viņu uzdevums ir pārņemt visu valstu aktīvus, tātad paņemt arī, piemēram, *Latvenergo*, *Latvijas mežus* utt., bet tam vajadzīgs laiks. Mēs kaut kādā veidā vēl pretojamies, lai gan grieķi ir daudz enerģiskāki un nepakļāvīgāki. Premjers Dombrovskis grāmatas vēl raksta par to, cik jauki mūs apzaga... Viņu arī slavē – malacis, labu grāmatu uzrakstījis! Tāpēc, lasītāji, vērtējiet paši šo rakstu. Katrā gadījumā to ir ļoti interesanti lasīt.

ko Rotšildi pārņēma vēlāk. Atšķirībā no saviem pagaidu partneriem (kas visticamāk nemaz nenojauta, ka ir pagaidu), angļi zināja nākotni (jo paši aktīvi strādāja, lai to izveidotu), tas ir, to, ka pēc Pirmā pasaules kara kā uzvarētāji viņi iegūs pilnīgi visus 100%.

Tā arī būtu noticis, ja Antante būtu spējusi viena pati uzvarēt Vāciju. Tomēr Eiropas sabiedrotie šo uzdevumu nespēja paveikt, un bija nepieciešama ASV iejaukšanās – ģenerāļa Džona Persinga komandēto vienību iesaistīšanās karā, kas izšķīra kara likteni Rietumu frontē (tas atšķirībā no Otrā pasaules kara bija izšķirošais faktors arī visā karā).

ASV iesaistīšanās karā, lai piespiestu angļus izpildīt viņu prasības, amerikāņu valdībai tika uzspiesta visdažādākajos veidos. Pirmkārt, ar “aizkulišu” valdības sagatavošanu “zemūdens” kara provocācijām, ko plaši izmantoja Vācija. No šīs taktikas vācieši nevarēja izvairīties Lielbritānijas nospiedošā jūras pārspēka dēļ un arī tādēļ, ka lielā mērā bija finansiāli atkarīgi no Rokfelleriem (attieciņi tie spēja ietekmēt arī Vācijas politiku): 1914.–1916. gados Rokfelleri piešķīra milzīgus kredītus ne tikai Vācijas ķeizaram, bet arī viņa osmaņu sabiedrotajam.

Kā formālais iemesls, lai ASV iesaistītos karā, tika izvēlēts pasažieru kuģa “Luiziāna” nogremdēšanas fakts. Toreizējie ASV aizkulišķie diplomātišķie manevri ļoti atgādina laiku pirms Japānas uzbrukuma ASV kara bāzei Pērļhārborā 1941. gada decembrī.

Toreiz, pēc kārtējās tikšanās ar Rūzvelt, ASV kara ministrs Stimsons ierakstīja savā dienasgrāmatā: “Mēs aizskārām delikātu diplomātisko darbību jau tājumu, kura mērķis ir, lai Japāna pirmā spertu klūmīgu soli – tiešas agresijas soli.” Tas, ka abiem notikumiem ir vienas saknes, nav īpaši liels noslēpums.

Rotšildi, protams, centās traucēt šādai notikumam attīstībai. Viņu tolaik galvenā politiskā figūra bija pulkvedis Edvards Hauss, kurš sevi dēvēja par pelēko kardinālu un visu 1914. gadu mēģināja panākt Rietumu alianses izveidošanos pret Krieviju, kurā piedalītos ASV, Lielbritānija, Francija un Vācija. “Anglija negrib pavisam piebeigt Vāciju, jo tad tā paliks aci pret aci ar savu izseno ienaidnieku Krieviju,” 1914. gada maijā prezidentam Vudro Vilsonam rakstīja Hauss, “bet, ja Vācija turpinās tik strauji palielināt savu floti, Anglijai nebūs citas izejas.”

Lai atstātu izvēles iespējas Anglijai (un attiecīgi arī Rotšildiem, kuri tobrīd jau vairāk nekā 100 gadus kontrolēja Anglijas Centrālo banku), Hauss pat apmeklēja Berlīni un tikās ar Vācijas ķeizaru Vilhelmu II un kara ministru fon Tirpiku. Tomēr viss bija veltīgi: Vācijas flote par Rokfelleru naudu (kas, starpcitu, saskaņā ar Federālo rezervju likumu tika kompensēta no ASV budžeta) auga kā sēnes pēc lietusa, attiecīgi neuzsākt karu Anglija nemaz nevarēja, attiecīgi visi politiskie trumpji nonāca Rokfelleru rokās.

Turpinājums 7. lpp.

KĀ IZNĪCINA LATVIEŠUS

Aivars Gedroics

Daugavpilī

Pēdējā laikā “4.maija Latvijas” oficiālie saziņas līdzekļi ir bijuši spiesti atzīt, ka, salīdzinot ar PSRS laikiem, latviešu sociālais statuss un dzīves līmenis kopumā ir pasliktinājies, tāpēc daudzi ar nostalgiju atceras un pat vēlas piedzīvot šo laiku atgriešanos. Diemžēl ir jāatzīst, ka viņi nemelo, tā tas patiešām ir, turklāt visšausmīgākais – **arī nacionālajā jomā mūsu tautas izredzes izdzīvot ir kļuvušas vēl vairāk apdraudētas**. Te nu man, iespējams, mēģinās oponēt – *nu, ko tu, tagad taču vairs neesam PSRS sastāvā, jauni mīgranti te neieplūst, latviešu valoda ir valsts valoda... utt.* Realitātē gan ir savādāk: imigranti ieplūst (un ne tikai no bijušās PSRS republikām!), gan nopēr-

“Kosmopolītu izpratnē ideāli ir, ja cilvēks, sasniedzot pilngadību, ne tikai neapzinās piederību konkrētai valstij un tautai, bet arī pat skaidri nespēj pateikt, kas ir viņa tuvinieki.”

kot uzturēšanās atļaujas ar īpašuma iegādi, gan gluži vienkārši prasot politisko patvērumu, jo *mumbo-jumbo* cilti, kur viņi līdz šim dzīvojuši, vietējie esot gribējuši viņus apēst... utt. Šiem iekļideniem tiek nodrošināti daudz labāki dzīves apstākļi nekā vairumam latviešu Tēvzemē.

Tomēr visšausmīgākais ir tas, ka **tagad Latvijā notiek tā dēvētais integrācijas process**, ko padomju laikā nepazina, un **tas būtībā ir visistākais nacionālais genocīds pret mūsu tautu**. Protams, arī PSRS laikos nemitīgi sludināja tautu draudzību (tā pati par sevi nav sliktā!), tika aicināti skolnieki sarakstīties ar vienaudžiem no citām *brālīgajām* republikām par pastu (šis process bija ļoti laikietilpīgs, jo internetā jau toreiz nebija), taču ar to arī visa draudzības meklēšana parasti beidzās. Ļoti retos gadījumos tika organizēta dažu dienu ekskursija ciemos pie vēstulū draugiem. Taču nevienam PSKP funkcionāram kaut kā nebija ienācis prātā paņemt un nosūtīt, teiksim,

gaišmatainu latviešu meiteni Lieni pamācīties pusgadu kādā *brālīgās* Kazahijas PSR vidusskolā, pretī uzņemot pie sevis mācīties kādu melnīgsnēju, šķībacainu jaunieci Tengīzu. Un turklāt vēl noteikt, ka abiem skolēniem jādzīvo otrās puses ģimenēs un jāsauc tās locekļus par *tēvu un māti...* Visaktīvākais internacionālists un tautu draudzības sludinātājs droši vien smietos kā kutināts, ja kāds arī ieminētos par šādu perspektīvu. “Ko jūs, tas taču ir murgs, kāpēc tas vajadzīgs – šādi mocīt bērnus!” – viņš teiktu, un viņam būtu simtprocentīga taisnība. Diemžēl, nākot pie varas M.Gorbačovam un *kritot dzelzs priekškaru*, šāda situācija kļuva par realitāti.

“APMAIŅAS PROGRAMMAS”

Idiotiskās skolēnu apmaiņas programmas tika ieviestas pirms 1990. gada 4. maija viltusneatkarības pasludināšanas, un jau toreiz manī kā pusaudzī izsauca neizpratni un sašutumu. Vēl vairāk mani izbrīnīja dažu vecāku reakcija – viņi nevis *pasūtīja* šādu murgu paudžus, bet gan bija gatavi sākt sacensības, kam tiks tas *lielais gods* aizsūtīt savu bērnu uz citu valsti, kuras no-

saukumu viņi spēj izrunāt un atcerēties ar grūtībām, pretī saņemot ārzemnieku atvasi, kuru nu kādu pusgadu vai pat gadu būs jāmīl un jāaprūpē kā paša dēlu vai meitu. “Kā kaut ko tādu vispār var pieļaut; vai tie cilvēciņi ir galīgi jukuši prātā?” – es toreiz domāju. Tagad jau esmu apradis ar šādu neēdīgu un uztveru to kā ikdienišķu, ik uz soļa sastopamu stulbumu.

Arī mūsu nelietīgie var-turi jau ar šādu praksi ir saraduši, tomēr acīmredzot secinājuši, ka šis paņēmieni, lai arī degradē un iznīcina latviešus, tomēr ne tik ātri, kā viņiem gribētos... Tāpēc tādi kā bēdīgi slavenais *superjuriests, sorosietis A.Judins* (manuprāt, kvēls nacionālpatriotu apkarotājs) ir izdomājuši kaut ko līdzīgu, bet vienkāršāku un ātrāk realizējamu. Kādēļ kaut kur ir jābrauc? Var taču tepat nosūtīt latviešu bērnu padzīvot svešautiešu ģimenē un pamācīties krievu skolā, bet viņa vietā paņemt kāda nelatvieša (nereti okupanta) atvasi.

Turpinājums 7. lpp.

“NEBĒDĀJIES, KAD TEV IR SLIKTI...”

Saruna ar producentu, slēgtā radioraidījuma “Tēvijas laikmets” vadītāju **Robertu Klimoviču**

Turpinājums no iepriekšējā numura

LATVIEŠIEM IR JĀBRUŅOJAS

DDD: “Radio Merkurs” pārraidē “Gaismas pils” tu izteici domu, ka latviešiem ir jābruņojas. Kāpēc?

Roberts Klimovičs: Latviešiem noteikti ir jābruņojas. Pirmkārt, **latviešiem ir tiesības būt bruņotiem.** Otrkārt, bruņotu tautu uzvarēt ir ļoti, ļoti grūti – pat neiespējami. Treškārt, mūs neviens neaizsargās – tas ir jāsaprot.

“BBC” interneta lapā izlasīju, ka Rūzvelts ir zinājis par Katīnu, par krievu *darbiem*, bet viņš klusēja. Gribu teikt, ka Rūzvelts, Čērčils – viņi visi zināja, ko dara krievi (cik nu viņus var nosaukt par krieviem), viņiem bija labs izlūkdienests, bet viņi klusēja, tādēļ ir līdzatbildīgi par noziegumiem. Vienīgā reize, kad viņi nāca mums palīgā, bija tad, kad latvieši cīnījās pret Bermontu, – tad viņi ar savu artūru palīdzēja, jo par ieročiem, kurus piegādāja, viņi vēlāk saņēma atlīdzību zeltā. Tā bija vienīgā reize. Un toreiz viņiem šeit vajadzēja “buferzonu”, jo Rietumu židi – *rokfelleri un rotsildi* – negribēja Austrumu ebreju režīmu. Viņi baidījās no Austrumu ebreju ietekmes, kuri viņiem likās ļoti šausmīgi, it īpaši redzot, kas notiek lielnieku Krievijā. Vairāk viņi nekad nav

“Galvenais mūsu ciešanu cēlonis ir tas, ka mēs dzīvojam maldos, tādēļ mums ir nepieciešams ceļš, kas šos maldus klidina, lai varam palīdzēt sev un citiem.”

palīdzējuši, tikai pārdevuši, pieviluši latviešus.

Redzam, ka nacionālā identitāte nav svarīga tiem, kuri šīs lelles rausta... Viņi darbojas pēc principa “skaldi un valdi”. Istenie cīnītāji par krievvalodīgo tiesībām nemaz nav krievi. Mēs redzam, ka arī Krievijā lielākie cīnītāji pret Putinu nav krievi.

Cits jautājums: no kā mums šodien jāaizsargās – no krieviem vai no kaut kādiem Rietumu kungiem, vai no vietējiem? Kas ir bīstamāks: pretinieks, kuru tu zini, vai ienaidnieks, kurš ir tavā ierakumā, tev aiz muguras?

DDD: Tagad modē runāt par lojalitāti, taču to var pārbaudīt tikai vienā veidā – pajautājot, kā cilvēks rīkosies, ja, piemēram, Latvijā iebruks Krievijas karaspēks, vai šaus uz krieviem?

R.K.: Biju Zemessardzes

speciālo uzdevumu vienībā, un divi mani kolēģi bija krievi. Ar vienu no viņiem biju arī Pirmajā policijas bataljonā jeb *baltajās bere-tēs*. Tie bija puikas ar sirdi un dvēseli. Tad, kad vēl bija vispārējā karaklausība Latvijā, armijā dienēja arī daudzi krievi, un, manuprāt, tā viņiem bija patriotisma skola. Šodien daudzi tā saucamie krievvalodīgie dzīvo ar *Rossija veļikaja* ilūziju, bet tā pazūd, tiklīdz viņi uz turieni aizbrauc.

Redzēju, kā divi krievi ar Latvijas karogu iet uz futbolu, it kā par Latviju. Manuprāt, viņi ir izslāpuši pēc piederības kādai nācijai. Mēs, latvieši, šobrīd viņiem nevaram piedāvāt vēlēšanos būt par latviešiem, un problēma ir mūsu pašu attieksmē pret sevi. Mūsu patvalži, vietvalži un tamlidzīgie ir tikai mūsu spogulis. Katram tiek tas, ko ir pelnījis. Kaut ko mainīt iespējams, tikai izvēloties garīgo ceļu. Galvenais mūsu ciešanu cēlonis ir tas, ka mēs dzīvojam maldos, tādēļ mums ir nepieciešams ceļš, kas šos maldus klidina, lai varam palīdzēt sev un citiem. To arī mums visvairāk ierobežo. Raidījums “Tēvijas laikmets” tika slēgts, jo informējām, kas šos maldus iznīcina.

DDD: Slēdz ne tikai raidījumus, bet atsakās pat *vienkāršu maksas sludinājumu atskaņot pa radio – to piedzīvojam arī mēs, “DDD” veidotāji.*

R.K.: Nu, ja. Bet cilvēki domā, ka mums ir vārda brīvība... Taču “vārda brīvība” šeit ir tikai tad, ja nepieskaries tematiem,

kurus tik ļoti nepieciešams visiem cilvēkiem zināt.

DDD: Tematiem, kas ļautu cilvēkiem domāt?

R.K.: Jā, kas ļautu viņiem domāt, izprast. Režimam, sistēmai, kas pastāv arī Latvijā, šādi temati ir ļoti kaitīgi, ļoti bīstami. Informācija, kas varētu izplatīties, viņiem šķiet daudz bīstamāka par to, ja mēs pakārtu priedē kaut kādus *karginus, kalvišus, godmaņus un tamlidzīgus* – tas vēl nebūtu tik traki. Katram ir sava atbildība, arī viņi ir atbildīgi par to, ko dara.

VISS MAKSĀ

Roberts Klimovičs: “Vidējais LV iedzīvotājs” redz un dzird televīzijā mūsu vietējo “krējumu” un varnešus-vietvalžus, un viņam bieži vien šķiet, ka “TIE TUR AUGŠĀ” ir laimes lutekliši. Pārsvārā

cilvēki neko nezina – viņi redz auto, tā marku, krāsu, nojauš tā cenu, bet neredz, kas mīt mašīnā braucošā cilvēka dvēselē, viņi nezina, kāda šim cilvēkam ir onkoloģiskā diagnoze un kādi smagi likteņa rēķini vēl priekšā. Un katrs kaut kādā veidā maksā par savām nelietībām – maksā dārgi un smagi. Nauda tas nav izmērāms.

Diemžēl mūsu pasaulē nauda un materiālā labklājība ir rādītājs, ko cilvēki ņem vērā. Es pajautāju vidusskolas skolniekiem: kas ir vajadzīgs, lai tu būtu laimīgs? Galvenais, ko man atbild: nauda, labs darbs, labs amats. Un kādā brīdī viņi tiešām ir pilnīgi pārliecināti, ka tikai tad būs laimīgi, ja viņiem tas viss būs. Līdz 33 gadiem ir grūti būt nelaimīgiem, bet tad cilvēks sāk (labākajā gadījumā) kaut ko meklēt. Daudzi, īpaši vīrieši, vecumā no 33 līdz 40 gadiem mirst. Tas ir laiks, kad norit tā saucamā “pusmūža krīze”, kad viens planētas cikls jau ir pagājis un sākas jauns. Tad “kaulainajai” ir “pirmās plaujas” laiks, un mēs to zinām. Pavērojot apbedīšanas statistiku, redzam, cik tajā vecumā vīriešu nomirst. Turīgs jeb “biezs”, piedzēries nositas, bēgļi no policijas. Kāda starpība – ar *bentliju* vai *zaporožecu*?! Vai viņš bija laimīgs, ka ir nosities ar *bentliju*? Un aizejot paņēma kaut ko līdzīgu no savas materiālās bagātības? Bet viņš neziedoja nevienam latu taisnīgai lietai, vērtīgai grāmatai, nabagajiem – nekam.

DDD: Faktiski tāds ir nodzīvojis dzīvi pavisam bezjēdzīgi, savai dvēselei neko nav sakrājis.

NEBŪSIM KĀ ŠUDRAS!

DDD: Diemžēl, kad mēģinām parādīt, kas ir *vissvarīgākais, raidījumu slēdz, pret laikrakstu ierosina krimināllietu, patiesības izpaušanu mēģina bloķēt.*

Roberts Klimovičs: Kad organizējam protesta akciju pie Izraēlas vēstniecības, pie Latvijas Radio un Nacionālās elektronisko plašsaziņas līdzekļu padomes, atnāca vairāki desmiti cilvēku, gandrīz simts, bet vajadzēja būt tūkstošiem, jo raidījumam “Tēvijas laikmets” tika *aizbāzta mute* tāpēc, ka viens vēstnieks uzrakstīja: aiztaisiet raidījumu, neļaujiet Klimovičam un Inkinam runāt, – un tā arī izdarīja.

DDD: Nav jau pirmais gadījums – Izraēlas vēstniecība piekodošināja *Saeimas deputātiem, lai laikrakstam “DDD” intervijas nedod. Uztaisījām Doma laukumā piketu, kurā piedalījās saujiņa cilvēku.*

R.K.: Tas nozīmē, ka latviešiem vajag, lai viņus, atvainojos par izteicienu, *drāž.*

DDD: Mūs jau tas *nenobiedē, bet kāds cits varbūt skatās, ka pret Klimoviču ir represijas, laikrakstu “DDD” tiesā, un prāto: es labāk neko nedarišu, ja nu pret mani arī tā rīkojas...*

R.K.: Vai tas neliecina, ka mēs esam pārsvarā tāda kā šudru cilts, kura radīta, lai tikai vergotu – un tauta, pareizāk, pūlis arī vergo. Ir karavīri jeb kšatriji, ir brāmini, kā jau Vēdās rakstīts. Ir cilvēki, kas cinās, bet ir arī šudras. Latvieši ilgus laikus bijuši kalpi, bet tagad ir iespēja mainīties.

DDD: Latvieši ir arī *karotāji...*

R.K.: Bet mums vajag arī brāminus. Ar karotājiem, ar strādniekiem, ar šudrām ir par maz – mums vajag garīgos vadoņus. Un cik tādu mums ir bijuši?

DDD: Iespējams, *ši vēstures lappuse mums tikusi apzināti slēpta.*

R.K.: Jā, protams. Studejot vēsturi, redzam, ka latvieši visos laikos ir karājuši, un ļoti labi karojuši, sitot daudz lielākus un spēcīgākus pretiniekus. Kad apzināmies, ka divpadsmit gadus pēc Otrā pasaules kara oficiālajām

beigām šeit notika bruņotās sadursmes, tad neesam vis tikai zemnieki un kalpi. Mēs zinām, ka latvieši bija karotāju tauta, bet saprotam arī to, ka viena tās ģenofonda daļa ir izgriezta, saindēta, nosaldēta. Tie, kuri piemērojušies saliekt muguriņas, ir izdzīvojuši. Un šodienā ir rezultāts. Tagad mums jāsaprot vilnis, kad atkal parādīsies brāmini vai vadonis, taču viņš nāks tikai tad, kad tauta būs gatava. Mēs – ne es, ne tu – to nenosakām, bet ar savu rīcību, ar savu darbību varam to veicināt. Čigāns saka: “Nebēdāties, kad tev ir slikti, bet priecāties, jo tas nozīmē, ka tev būs labi!” Katru reizi pēc lietus taču spīd saule.

DDD: *Pirms gaismas, tumsa ir vistumšākā?*

R.K.: Tā ir. Un tas ir jāatceras. Katram ir jāstiprina savs iekšējais cietok-

nis, bet pats svarīgākais ir vertikāle – bez tās cilvēks nekad nebūs laimīgs. Garīgums ļoti maina cilvēkus – visus.

DDD: *Tu taču nedomā, ka garīgums ir svecīšu nolikšana baznīcā?*

R.K.: Nekādā ziņā. Pirmkārt, tā ir nesavtīga kalpošana cilvēkiem. Un tas nav viegli tādā valstī, kur kā tādā lielā dēmonu krogā valda alkatība, kaisle, mantkārība. Cilvēki atbrauc no Indijas un saka: tur gan ir viegli būt garīgam, tur ir cita pasaule. Bet te acīs ir vai nu dolāri, vai pliki dībeni – tā tad vissvarīgākais dzīvē šķiet nauda, var, reibums un sekss. Ir ārkārtīgi grūti palikt dzidram. Bez Dieva palīdzības, bez meditācijām, bez lūgšanām, bez šīs saiknes man tas neizdodas.

Intervēja Liene Apine

VAI TURPINĀSIM STURĒT LAUKSAIMNIECĪBAS KĀ BIZNESA VIRZIENĀ?

Andrejs Lucāns

Agronoms Burtniekos

Par to izteikties vedina motobraucēja un z/s “Līgo” saimnieka **Jāņa Vintera** “spilgts citāts” “Latvijas Avīzē” (25.09.2012.): “Neredzu mūsu laukus tādus – pilnus ar mazām sētiņām, katram pa pleķītim, un tādā veidā visi pastāv. **Braucot cauri Polijai, man nepatīk, kā tas izskatās. Viss tādās mazās strēmīlītēs – nenormāla sīkzemniecība.** Neredzu tur ne attīstību, ne kvalitāti...” Ļēpino to dēvēja par lauku idiotismu.

Kā netiešs papildinājums – operdziedātāja **Andra Lapiņa** uztvere: “Zinu, kārtīga latvieša sapnis ir viensēta, bet man nav vajadzīga ne viensēta, ne pļavas, ne lauku darbi. Man vajag pilsētu, kurā ir teātris, sporta būves. **Es nesaprotu un nekad nesapratīšu, kā cilvēks var dzīvot laukos.** Man vajag, lai apkārt ir nepārtraukta dzīvība. Dzīvokli pilsētā – lūk, ko man vajag!... Man Rīga ir par mazu. Labi jūtos Londonā, Honkongā un citās lielās pilsētās, kur ir daudz ļaužu.” (“Diena”, 01.03.2010.).

Dr.sc.ing. **Andris Špats:** “Savulaik klausījos ANO pārstāvja lekciju, kurā viņš pierādīja, ka neviena valsts nevar attīstīties, kamēr tā neiemācās apgūt savus Dabas resursus un, racionāli tos izmantojot, paēdināt savu tautu un iegūt precīti tirgošanai citām tautām. **Vairākus gadus analizēju Polijas pieredzi lauku izmantošanā, kur neredz nevienas kūlas pleķīti, bet... tur lielākā daļa zemju pieder sīkzemniekiem – līdz 5 ha, un visi dzīvo labi, audzina daudz bērnu, un tautai ir redzama nākotne.** Latvijas informatīvajā telpā valda kļūdaini priekšstati par ražošanu, intensīvo ražošanu, racionālo saimniekošanu, dzīves

veidu, biznesu, jo šo jēdzienu patiesā būtība ir ļoti maz izgaismota.”

Divi pretēji redzējumi un viedokļi. Kuram taisnība?

J.Vinters raugās no lauksaimniecības kā biznesa skata punkta, **A.Špats** – no saimniekošanas kā dzīvesveida. Atbildi varētu meklēt divu Latviju – pirmskara un mūsdienu – 20 gadu darbības salīdzinājumā.

Pirmskara Latvijas lauksaimniecībā tika nodarbināti 801 000 darbaspējīgo, uz vienu valsts iedzīvotāju ražoja lauksaimniecības izejprodukciju par **830 (100%) latiem**, un 1938. gadā lauksaimniecības izejprodukcijas un pārtikas eksports pārsniedza importu par **62 miljoniem** latu. Bezdarbnieku gandrīz nebija.

Mūsdienās lauksaimniecībā ar pilnu slodzi nodarbina 82 500 darbaspējīgos un ražo lauksaimniecības izejprodukciju par **441 (53%) latiem**. 2010.gadā lauksaimniecības produkcijas imports pārsniedza eksportu par **Ls 42,7 miljoniem**, pārtikas precēm par **Ls 81,5 miljoniem**. 2012.gada 1.ceturksnī Latvijā tiek minēti 385 000 neizmantotu darbaspējīgo, no tiem 160 000 bezdarbnieku šeit un 225 000 uz ārzemēm aizbraukušo. 20 gados laukus pametuši 150 000 darbaspējīgo.

Fakti ļauj secināt, ka lauksaimniecības kā biznesa modelis ir Latvijas valstī, arī lauksaimniecību degradējošs. **Šāda nacionālā un saimnieciskā attīstība izvirza jautājumu: ja peļņa koncentrējas nedaudzu īpašnieku rokās uz daudzu īpašnieku iznīcināšanas un bezdarbnieku radišanas rēķina, uz demogrāfiskās situācijas katastrofālas pasliktināšanas un lauku depopulācijas rēķina, uz dabas un kultūrvides degradācijas un iznīcināšanas rēķina, tad – kāda jēga ir šādi attīstībai no nacionālas valsts viedokļa raugoties?**

Globālās oligarhijas globālās spēlītes jeb ROTŠILDI pret ROKFELLERIEM

Turpinājums no 5. lpp.

Otrajā pasaules karā ēnu politiekonomiskās mahinācijas bija vēl iespaidīgākas. Kad 1940. gada maijā vācieši uzbruka Francijai, franču-britu karaspēks tika ātri vien sagrauts, franči parakstīja pamieru, atdodot pat Parīzi, bet angļu karaspēks tika piespiests pie Lamanša jūras šauruma belģu Denkerkas rajonā.

Kopā ar 1939.–1940. gada rudens-ziemas “divaino karu” – vienu no galvenajām Otrā pasaules kara mīklām, par kuru vēsturnieki nekādi nevar rast sakarīgu atbildi, – ir jautājums: kādēļ vācieši tā vietā, lai gluži vienkārši pieiegtu pretinieku un “uz viņa pleciem” pārceltos pāri Lamanšam, pēkšņi apstājās un neizkustējās no vietas, pirms angļi nepārcēla visu savu karaspēku uz Britu salu. Turklāt vācieši pat neveica evakuācijas kuģu bombardēšanu.

Bet šī “mīkla” ir izskaidrojama – turklāt visai vienkārši. Lieta tāda, ka Hitleri, ja arī nebija tieši Rokfelleru algotnis (lai gan pārlieku pārspīlēts šāds apgalvojums arī nebūtu), tomēr pilnībā bija no viņiem atkarīgs kara ekonomikas jomā, pirmkārt, naftas un naftas produktu, benzīna jomā. Šādu apgalvojumu apstiprinošu faktu un skaitļu ir pietiekami daudz – no 1930. gadā nacistu finansēšanas nolūkos izveidotās Bāzeles Starptautisko norēķinu bankas radīšanas līdz 1934. gadā “Standard Oil” nopirktajai 730 tūkstošus akuru lielajam zemes gabalam Hamburgas rajonā, kur tika uzcelta naftas pārstrādes rūpnīca, kas darbojās visu kara laiku. Bet, lai neieslīgtu liekos sīkumos, visus šos faktus neuzskaitīsim.

leru figūra. Ne velti pašu Hausu jaunā prezidenta tuvākajā apkārtnē nomaiņa B.Baruhs – globāla mēroga biržas spekulants (kaut kas līdzīgs Sorosam), kurš ievērojami palielināja savus kapitālus, kad Pirmā pasaules kara laikā ieņēma ASV kara rūpniecības komitejas priekšsēdētāja amatu.

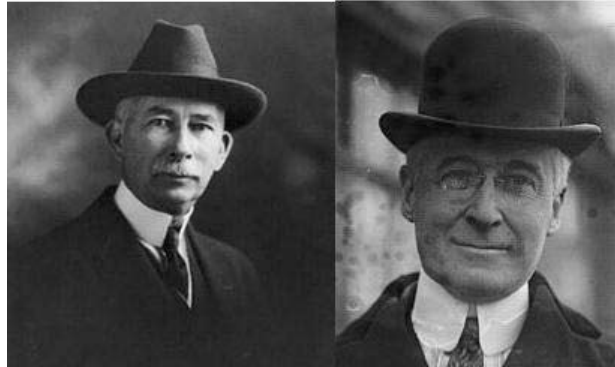
Kad ASV specdienesti 1943. gadā ziņoja Rūzveltam par iespēju “novākt” Hitleru, tad viņš to kategoriski aizliedza. Toties 1944. gada jūnijā to mēģināja izdarīt angļi. Noslēguši pamieru ar “jauno” Vācijas valdību, viņi ļoti cerēja izraisīt ASV un PSRS domstarpības un izjaukt to-

vispār likt mierā Lielbritāniju, un pārtraukt gatavot operāciju “Jūras lauva” (iebrukumu Lielbritānijā); – darboties “plāna Barbarosa” virzienā, tas ir, gatavoties iebrukumam PSRS.

Tomass Lorensa “Arābietis”

(ko kronim ar lielām pūlēm ieguva britu izlūkdienests, konkrētāk, T.Lorensa “Arābietis”, kurš tieši šī mērķa vārdā veica virkni sarežģītu specoperāciju Osmaņu impērijas sagrāvei);

Franklins Rūzvelts, Edvards Hauss, Bernards Baruhs

pošo padomju-amerikāņu aliansi (tiesa gan šo aliansi tāpat izjauca, tikai citādi:

Hitlers šo instrukciju pilnībā izpildīja. Bet kādēļ viņš tādu vispār saņēma? Tāpēc, ka Čērčils, kas Denkerkas situācijā bija nonācis bezdibēna malā (tas viņam un visai britu sabiedrībai atgādināja par katastrofālo Dardaneļu

– izvest no ASV visus Lielbritānijas kapitālus un pārdot visus angļu īpašumus ASV; – pēc kara likvidēt Lielbritānijas impēriju un dot Lielbritānijas kolonijām neatkarību (kā zināms, šis process sākās ar Indiju 1947. gadā; pēc Lielbritānijas impērijas pārveidošanās ap 1960. gadu pajuka arī pārējās “Rotšildu impērijas” – franču, holandiešu un belģu).

Tādējādi – par to raksta daudzi, pārsvarā Rietumu, globālās politikas un vēstures speciālisti – galvenais divu pasaules karu iemesls bija nekas cits kā Eirāzijas naftas aktīvu atsavināšana Rotšildiem un to konsolidācija Rokfelleru rokās. Tieši tādēļ Vāciju divreiz uzrīdīja Lielbritānijai (Rokfelleri finansēja Hitleru visu kara laiku tāpat kā iepriekš ķeizaru). 1944. gadā Lielbritānijas vēstniekam lordam Hali-faksam (tam pašam Minhenes vienošanās dalībniekam, kurš vēl 1937. gadā veiksmīgi bija vienojies ar Hitleru) jauno “kārtību” nodiktēja pats Rūzvelts personīgi: Saūda Arābijā – Amerikai, Irāna – Lielbritānijai, bet Irāku un Kuveitu “slauksim” kopā.

Josifs Staļins, Franklins Rūzvelts, Vinstons Čērčils

operāciju, kuras realizāciju viņš kā Admiralitātes pirmais lords virzīja un stingri atbalstīja), piekrita izpildīt visus Rūzvelta nosacījumus (Čērčils ar Rūzveltu bija brālēni) apmaiņā pret ASV militāro palīdzību. Konkrēti tas būtu:

– atdot amerikāņiem Lielbritānijas impērijas naftas brīlantu – Saūda Arābiju

Piekāpjoties rupja spēka priekšā, turklāt divreiz, Rotšildi viņiem “nodarīto” neaizmīrsa un nepiedeva. Reālais karš beidzās, un sākās aukstais karš.

Turpinājums būs...

Avots: <http://akademiagp.ru/v-b-pavlenko-bolshaya-igra-rotshildov-i-rokfellerov-na-svetu-i-v-teni/>

KĀ IZNĪCINA LATVIEŠUS

Turpinājums no 5. lpp.

Kas tā būs, ja ne *visistākā integrācija*?... Jo nav jau tā, ka tikai nelatviešiem būtu jāiepažīst latviešu dzīvesveids, nē – arī latviešiem vajagot izprast un iejusties svešautiēša ādā. Un kā gan to vislabāk lai izdara, ja ne uz kādu laiciņu pamainot dzīves vietu un iegādājoties sev jaunu *papašu un mamašu*.

Kosmopolītu izpratnē ideāli ir, ja cilvēks, sasniedzot pilngadību, ne tikai neapzinās piederību konkrētai valstij un tautai, bet arī pat skaidri nespēj pateikt, kas ir viņa tuvinieki. “Nu, tā ir mana pirmā mamma, šī – otrā, šis ir trešais, ai, nē, ceturtais tētišs, es viņu saucu par *baķku*,” – aptuveni šādi uz jautājumu par saviem vecākiem varētu atbildēt *pareizi audzināts* jaunais Latvijas pilsonis – *latvijecs*. Un tādām radījumiem (cilvēka vārda viņš vairs nebūtu cienīgs), protams, būtu pilnīgi vienalga, kur dzīvot, kādā valodā runāt un ar ko savu *ģimeni* veidot. No *sorosiešiem* neko citu jau nevarēja gaidīt, te ir jāatceras senā paruna par suni un suņa valodu (arī rīcību).

“Nav izslēgts, ka varturi kā soda veidu izdomā izņemt bērnus no ekstrēmistu-nacionālistu ģimenēm un nodot viņus uz laiku pāraudzinašanā minoritāšu (kā nacionālo, tā seksuālo) pārstāvjiem.”

Uzmanības vērts ir fakts, ka šādas kretiniskas idejas ar sajūsmu uzņem arī kāds liela apjoma “nacionālais” laikraksts, tāpat arī kāda jukuša Vācijas dzīvojoša *helsinkieša* izpratnē “vienīgie tautas aizstāvji un pēdējā cerība uz glābiņu” – partija *VL/TB-LNNK*. Patiesībā jebkuram normālam latvietim būtu jāizbeidz pat jebkādas runas par šādām nejdzīgām idejām un jāpārtrauc jebkuri sakari ar to paudējiem. Ja viņš to nedara, tad jāsecina, ka pats ir vai nu garīgi nepieskaitāms, vai nelietīgs, apzināts mūsu tautas slepkava. Starp citu, piezvanot uz “nacionālās” avīzes bezmaksas tālruni un izsakot savu sašutumu par viņu atbalstīto “apmaiņas programmu”, preti saņemtu mierinājuma vārdus: “Ko jūs uztraucaties, kungs, ar varu taču nevienam nespēj, tas ir brīvprātīgs pasākums!” Tik tiešām, tā vēl trūka, lai bērnu apmaiņu starp nelatviešu un latviešu ģimenēm veiktu zem automātu stobriem..., lai gan, kas to lai zina – kolhozus taču arī sākumā dibināja uz brīvprātības pamatiem, bet vēlāk... Nav izslēgts, ka varturi kā soda veidu izdomā izņemt bērnus no ekstrēmistu-nacionālistu ģimenēm un nodot viņus uz laiku pāraudzinašanā

minoritāšu (kā nacionālo, tā seksuālo) pārstāvjiem.

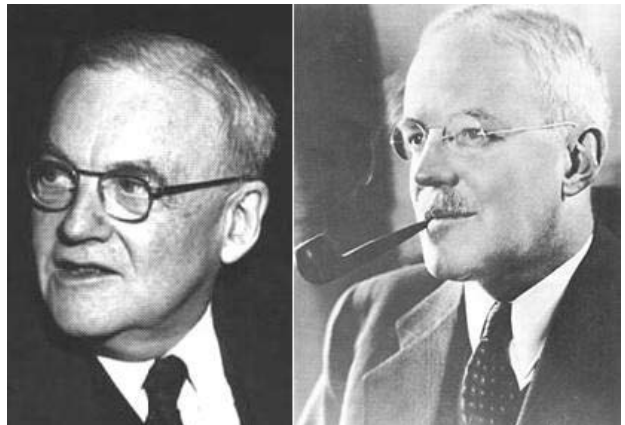
Ja normālie latvieši šādas tendences neapturēs jau iedīgli, tās arvien progresēs un attīstīsies kā ļaundabīgs audzējs. Un pat, ja tās arī paliks brīvprātības līmenī, tik un tā tās ir kaitīgas. Vai mēs varam samierināties ar to, ka jaunatne, *neviena nespiesta, brīvprātīgi* smēķē, dzer alkoholu, lieto narkotikas? Nē, protams, bet kāpēc samierināties ar pieaugošām, līdz galējai nejdzībai aizejošām kosmopolitisma, tautu un rasu sajaukšanas idejām? Kāpēc nedodam tām iznīcinošu pretsparu? Vai gaidām brīdi, kad Tēvzemē kļūsim par pilnībā nospiektu minoritāti, līdzīgu kā indiāņi Amerikā un aborigēni Austrālijā? Tad jau būs par vēlu kaut ko līdzēt!

Starp citu, vai nav smieklīgi, ka pašlaik Saeimā *tumšie spēki* uzstāj par tūlītēju bezierunu pilsonības piešķiršanu ar dzimšanas brīdi mazajiem okupantēniem, bet *gaišie spēki* tam pretojas – nē, vispirms lai viņu vecāki paraksta kaut kādu “lojalitātes solījumu”?... Tas

būtu līdzvērtīgi situācijai, kad tēvs ar māti strīdās: sūtīt meitu strādāt uz Čaka ielu tāpat vien vai iedot viņai līdzīgu prezervatīvus?... Nevienam Saeimā pat neieminas par to, ka **šiem radījumiem – okupantiem – te atrasties nevajadzētu, kur nu vēl pilsonību saņemt!** Pavisam pretēji – visi raud, cik Latvijā esot maz iedzīvotāju, un nākotnē tos vajadzēšot ievest no ārvalstīm...

Latvieti, ja tu gribi, lai pēc 100 gadiem vēl Latvijā kāds runātu latviski, dari galu šīm nejdzībām! Nepieļauj savu bērnu aizplūšanu uz ārzemēm citādi kā vien neilgā ekskursijā; neielaid savā ģimenē svešu kultūru un svešu valodu; nenaidojies, bet arī neradojies ar citas tautas un rases pārstāvjiem! Jau saknē iznīcīni visas kosmopolitisma idejas, kamēr tās vēl nav galīgi iznīcinājušas tavu tautu! Un parūpējies, lai uz 12. Saeimas vēlēšanām būtu kaut vai neliela, maznaudīga, bet patiesi latviska partija, par ko balsot! Pietiek vienreiz izvēlēties “mazāko” ļaunumu!

**LATVIEŠU NĀCIJAS INTERESES
AUGSTĀK PAR VISU!!!
LATVIEŠIEM LATVIJĀ
DARBU UN MAIZI!!!
CĪŅAI SVEIKS!!!**

Džons Fosters Dalles, Alens Dalles

Cilvēki, kas Hitleram palīdzēja iegūt varu, bija no ASV – brāļi Alens un Džons Fosters Dallesi (brāļu Rokfelleru brālēni). Visu procesu vadīja “trīsgalvainais” amerikāņu-britu-vācu astoņkājis – Šrēderu banka (Šrēderam bija nacistu valdības aģenta statuss) un ar to saistītās firmas (mūsdienās Gerhards Šrēders ir no šo pašu Šrēderu dzimtas).

FRūzvelts, kuru ar tā paša Hausa palīdzību pievaras atveda Rotšildi, praktiski izrādījās Rokfel-

Rūzvelta “Jaunā kursa” galvenā arhitekta Volesa vietā visai “mūsdienīgā” veidā Rotšildiem izdevās Baltajā namā ievest savu cilvēku – H.Trūmenu, kurš neilgi pirms Rūzvelta nāves kļuva par ASV viceprezidentu un pēc tam arī par ASV prezidentu).

Tāpēc Hitleri rīkojās tā, kā nepieciešams Rokfelleriem, un instrukcijas, kas viņam jādara, 1940. gada maijā, viņš saņēma šādas:

– neaiztikt angļus Denkerkā;

– nešķērsot Lamanšu un

VĒSTULE

CERĪBA MIRST
PĒDĒJĀ...

Daudz tiek rakstīts un aicināts, ka latviešiem vajag atgūt elementāro cilvēcisko pašcieņu, nacionālo pašlepnūmu, jāpārveido, jāatjauno, jāizmaina, jā..., jā..., jā... Tiek apelēts pie mūsu “vadoņu”, “valdoņu” neesošajām sirdsapziņām, neesošā godaprāta, neesošā cilvēcīguma utt., u.tjp. Tas viss ir veltīgi, jo viņiem šo kvalitāšu vietā ir savs “es” – paša maks, alkatība un varaskāre. Viņi tur, “augšā”, ir marionetes, svešu kungu pakalpiņi, pie kuriem ir veltīgi meklēt kaut ko cilvēcīgu. Arī DP (Drošības policijai) nav ko pārnest, jo DP izpilda šo marionešu rīkojumus un norādes, kas savukārt nāk no “pasaules saimniekiem” Briselē, Maskavā vai Vašingtonā.

“Viss, kas mūsu senčiem ļāva izdzīvot un uzvarēt Brīvības cīņās, Kurzemes Cietoksnī, Nacionālo partizānu kaujās, – tas viss tagad tiek nīdēts.

“Pasaules saimnieku” plānos Latvija kā brīva, nacionāla valsts NAV paredzēta. Tātad arī latviešu tauta NAV šajos plānos. Tas viss jau sākās sen, no pašas t.s. atmodas pirmās dienas, kad bijušo sarkano fašistu partijas darboņi sagrāba varu Latvijā: kam gan tas vēl nav skaidrs?!

Stāsta, ka latviešu tauta ir piedzīvojusi vēl grūtākus laikus un ir atdzimusi. Jā, tikai ar noteikumu: toreiz bija latvieši; šodien latviešiem ir atņemta dvēsele(!), latviskums(!), domāšana(!) utt., u.tjp. Viss, kas mūsu senčiem ļāva izdzīvot un uzvarēt Brīvības cīņās, Kurzemes Cietoksnī, Nacionālo partizānu kaujās, – tas viss tagad tiek nīdēts.

Neesmu pesimists, tomēr ne arī tāds optimists, kurš kapos krustu vietā redz tikai plusiņus...

Stāsta, ka cerība esot muļķa mierinājums, taču es tomēr ceru, ka pasaulē uzvarēs Taisnība un Patiesība. Ceru un ticu, ka mūsu pašu nodevīgā valdošā kliķe saņems pēc nopelniem! Latviešiem tomēr vajadzēs papulēties, pakustināt smadzenes, lai sāktu domāt. Tad jau arī var gaidīt izmaiņas uz labo pusi, bet pagaidām... lindermaņieši kopā ar DP un valdošo kliķi cenšas iznīdēt Latvijā visu latvisko, un vienīgā cerība uz “mazo cilvēku”, kurš, ja gribēs dzīvot, ņems rokās dakšas vai bomi...

Par cerību runājot, ir vēl arī otra versija – cerība mirst pēdējā!

Georgs Z.

UZMANĪBU!

Mainījies

Latvijas Nacionālās frontes

(Reģ.Nr. 40008033014)

bankas konts:

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2012Izdevējs: LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: LĪGA MUZIKANTE

Redaktors vietniece: LIENE APINE

Pasta adrese: DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019

tāl./fakss: 67140680

Interneta adrese: WWW.FRONTE.LV

E-pasts: DDD@FRONTE.LV

Iespiests: SIA “Latgales druka”,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2DEPUTĀTI PĀRSNIEDZ
SAVAS PILNVARAS

Turpinājums no 4. lpp.

Ivars Redisons: Ja deputātu kandidāti ir iedevuši ar saviem parakstiem apstiprinātas programmas, ko vēlētāju apvienība ir atbalstījusi, tad arī, es uzskatu, šie vēlētāji var vērsties tiesā ar prasību.

DDD: Tad, ja ievēlētjie deputāti nepilda savu programmu, vai arī to pārsniedz?

I.R.: Jā.PILNVARNIEKI
PATVAĻĪGI
ATDEVĀ ABRENI

DDD: Ja jau deputāti ir tautas pilnvarnieki, kuriem ir jāstrādā saskaņā ar savu pirms vēlēšanām izsludināto programmu, tad secināms, ka arī Abrene ir tikusi atdota, pārsniedzot pilnvarojuma robežas. Pirms 9. Saeimas vēlēšanām partiju – ne “Tautas partijas”, ne “ZZS” – iesniegtajās programmās nebija iekļautas ziņas, ka šie deputātu kandidāti atbalsta Abrenes atdošanu Krievijai. Vai Abrene ir leģitīmi atdota?

Ivars Redisons: Par šo lietu sprieda Satversmes tiesa. Tiesnešu domas dalījās, un tad izlēma ar balsošanu...

DDD: Satversmes tiesas tiesnese Kristīne Krūma bija pret un nepiekrīta vēslai virknei spriedumā ierakstīto secinājumu.

I.R.: To noteikti avīzē ierakstiet, ka viens tiesnesis bija pret! Kāda tam ir nozīme? Gluži vienkārši spriedums nav viennozīmīgs, un tas ir svarīgi.

DDD: Bet Satversmes tiesa lēma par to, vai Ministru kabinets bija tiesīgs parakstīt robežlīgumu, taču nelēma par to, vai tauta bija pilnvarojusi Saeimas deputātus šo līgumu ratificēt. Ja jau “Tautas partija” un “ZZS” nobalsoja par šī nodevīgā līguma ratifikāciju, iepriekš neierakstot šos nolūkus priekšvēlēšanu programmā, vēlāk neapspriežot tos ar saviem vēlētājiem un nesaņemot pilnvarojumu, tad jāsecina, ka pilnvarnieks ir patvaļīgi pārsnie-

dzis savu pilnvarojumu un radījis tautai zaudējumu. **I.R.:** Jūs, nebūdami juriste, to precīzi pamānījāt. Tiesai tiek iesniegts prasījums, kura robežās tā lemj. Un te tiešām ir jāuzzina, kādi jautājumi tiesai tika uzdoti, ko tā pētīja un ko atmeta. Sliktākajā gadījumā, domāju, mācība ir šāda: vai bija kāds labums no tā, ka uzdāvināja Abreni? Lai parāda kaut vienu kapeiku, kas iegūta. Nav!

DDD: Tātad tie ir zaudējumi. Taču Putins jau vairāk par sprāguša ēzeļa ausīm arī nesolīja...

I.R.: Vēl jo vairāk – ja viņš jau iepriekš ir skaidri pateicis, ka preti neko nedos, tad kāpēc šāda iztapšana?! Man tas nav saprotams. Ja būtu apsolīts, ka nāks ešeloni ar naftu un citi labumi, tad vēl būtu kādas merkantīlas intereses. Bet šajā gadījumā?

Abrenē vēl joprojām dzīvo arī Latvijas pilsoņi. Turklāt līdz 1940. gadam Abrenes zemes Latvijas pavalstniekiem bija īpašumā, un par tām mūsu valsts viņiem deva kompensācijas sertifikātus. Tātad cilvēki, kam bija izsniegti sertifikāti, saņēma zemi citur – uz citu rēķina. Šeit vajadzēja risināt jautājumu, kā to dara somi: viņi ar civiliešiem ir noorganizējuši Krievijā kustību par īpašumu atgūšanu. Tātad šīs Abrenes zemes vajadzēja atgūt. Un tādas iespējas bija.

Krievijas likums šobrīd ļauj zemi pieņemt privātīpašumā, tāpēc mūsu valstij vajadzēja organizēt, ka tie, kuriem ir dokumenti par šo zemi, Krievijā piesakās, saņem šo zemi savā īpašumā, nevis atdod kaut kam.

Kad atjaunoja Latvijas Republiku, galvenais jautājums, kas interesēja tautu, bija zemes reforma. Vēl Saeima nebija ievēlēta, jau notika zemes reforma, un notika tā, ka neviens nesaņēma, kas notiek... Tas jau bija pirmais pretfabrikais gājieni. Pēc ļoti optimistiskiem aprēķiniem šobrīd Latvijā pilsoņu īpašumā ir palikuši tikai kādi 20 procenti zemes, pārējā pieder ārzemniekiem. Tas gluži vienkārši ir šausmīgi!

VĀRDS –
TAS IR IEROCIS

DDD: Bet par Abrenes atdošanu – kā jūs vērtējat Satversmes tiesas spriedumu no juridiskā viedokļa?

Ivars Redisons: Abrene ir atdota ar viltu. Tātad, kas izriet ko šī sprieduma, un kāda ir mācība? Mēs redzam, kādas sekas var radīt bezatbildīga izrunāšanās...

“Man kā latvietim nav ne mazāko šaubu, ka Abrene ir mūsu zeme, un atdot to nedrīkstēja.

Esam pieraduši muldēt visu, kas ir uz mēles. Satversmes tiesa ir pētījusi arī to, cik paši latvieši atzina Abreni par latviešu zemi divdesmitajos gados. Par to, ka tā ir mūsu zeme, nav nekādu šaubu, jo balti savulaik, pirms tūkstošiem gadiem, dzīvoja no Elbas līdz Volgai. Arī Smolenska ir latviešu zeme. Vēsturiski to visu ir pierādījuši. Tur visur dzīvoja un vēl tagad dzīvo latvieši. Atbrīvošanās kara laikā latviešu karaspēks bija dziļi iegājis Krievijas teritorijā. Bet tas, ka pie Tālavas (Pitālova) tobrīd latvieši dzīvoja mazākumā, nenozīmē, ka šī zeme nav mūsu.

DDD: Arī Rīgā, Ventspilī un Daugavpilī latvieši šobrīd ir mazākumā...

I.R.: Jā. Un man kā latvietim nav ne mazāko šaubu, ka Abrene ir mūsu zeme, un atdot to nedrīkstēja. Bet ko vērtēja Satversmes tiesa? Viens no argumentiem, kāpēc valdības lēmums kļuva “tiesisks”, ir tas, ka tiesneši pacēla

divdesmito gadu Saeimas protokolus, kur vairāki deputāti runājuši, ka Abrene ir jauniegūta teritorija, un tā nemaz nav mūsu... Šie protokoli ir saglabājušies, bet pretēji paustais nav saglabājies.

DDD: Tātad deputātu runu līmeni?

I.R.: Jā, un šīs runas ir protokolētas. Satversmes tiesa meklēja dokumentus un atrada vairāk tādus, ka Abrene neesot mūsu...

Šeit es atgriežos pie bezatbildīgas izrunāšanās un pie katra cilvēka atbildības par saviem vārdiem. Arī viens ir karotājs, un, ja kaut viens paziņo, ka nepiekrīt, un tas tiek dokumentēts, tad pēc 100 gadiem, kad mūsu pēcnācēji skatīsies, kā tad īsti Abrene tika atdota Krievijai, viņi redzēs, ka kāds nepiekrīt, tātad bija cilvēki, kas pauda savu protestu. Un tas ir svarīgi pareizai lietas izlemšanai.

Tāpēc, ja kaut kas nepatīk, vienmēr ir jāsaka skaidri un gaiši – nepiekrītu! Es brīnos, kāpēc latvieši noliec virtuvēs un tur mutes ciet? Šodien taču uz Sibīriju neved, runāt drīkst! Ja tevi žņaudz nost, tu taču vari vismaz ar kustībām pateikt, ka tev tas nepatīk. Kāpēc kļūst – no tā tev labāk nekļūst!

Turpinājums būs...

Intervēja
Līga Muzikante

“SAŠĶELTĀ” SABIEDRĪBA...?

Turpinājums no 4. lpp.

Latviešu valodā varot runāt ar kolhoza govīm, bet “krievu” pasaule tādu izteiksmi preti neņemot: latviešiem esot nekam nederīga valoda, arī domas topot sīkas, izteiksmes līdzekļi pliekani, neviena “piecstāvīgā krievu mātes” vārda. Nu, pilnīgi slābana ir tā latviešu valoda!...

Lūk, tagad nu sācies lielais un galīgais gājieni uz lielkrievu šovinisma uzvaru! Aci pret aci, pieri pret pieri, valodu pret valodu,

tautu pret tautu, referendumu pēc referendumu – tā rīda Kremļa un cionistu “demokrāti”. Tiek ielikta laika bumba divdesmit pirmā gadsimta vēsturē. Kad izdegs deglis un notiks sprādziens? Atlikušo laiku precīzi izmērīt nav iespējams, jo grūti prognozēt okupantu pacietību. Ja nu vienīgi pirms tam Eiropas Savienības politikas dēļ un latviešu kleptomānijas varas vīreļu izpildījumā latvieši pazudīs genocīda

dūmos. Atšķirīga dzīves vērtību izpratne, nesakrītīgi pasaules uztveres ātrumi, diametrāli pretējas ētisko vērtību sistēmas, polarizēts garīgums un savstarpēji ārdoša agresivitāte tiek nesavienojami sapresēta šaurā Latvijas telpā. Bistamais kokteilis tiek saglabāts neitrālā punktā ar “demokratizācijas” hipnozes palīdzību. Skatieni kā piekalti seko grandiozām svārstām: viena neuzmanīga kustība,

un līs asinis.

Lai apturētu šo nāves svārstu, jālikvidē okupācijas sekas – ir jāveic deokupācija un dekolonizācija. Neviena revolūcija, arī Dziesmota, nav uzvarējusi, ja nav iznīcināti, likvidēti un izdzīti tie, pret kuriem revolūcija bijusi vēsta! Latviju var glābt latviešu tautas vienprātība par DDD. Latvijas galvenais ienaidnieks – tas ir savstarpēji apjēgošais nacionālais nespēks!